

EXEQVIA
ILLVSTRISSIMI
EQVITIS, D. PHILIP-
PI SIDNAEI, GRATISSI-
MAE MEMORIAE AC NO-
MINI IMPENSÆ.

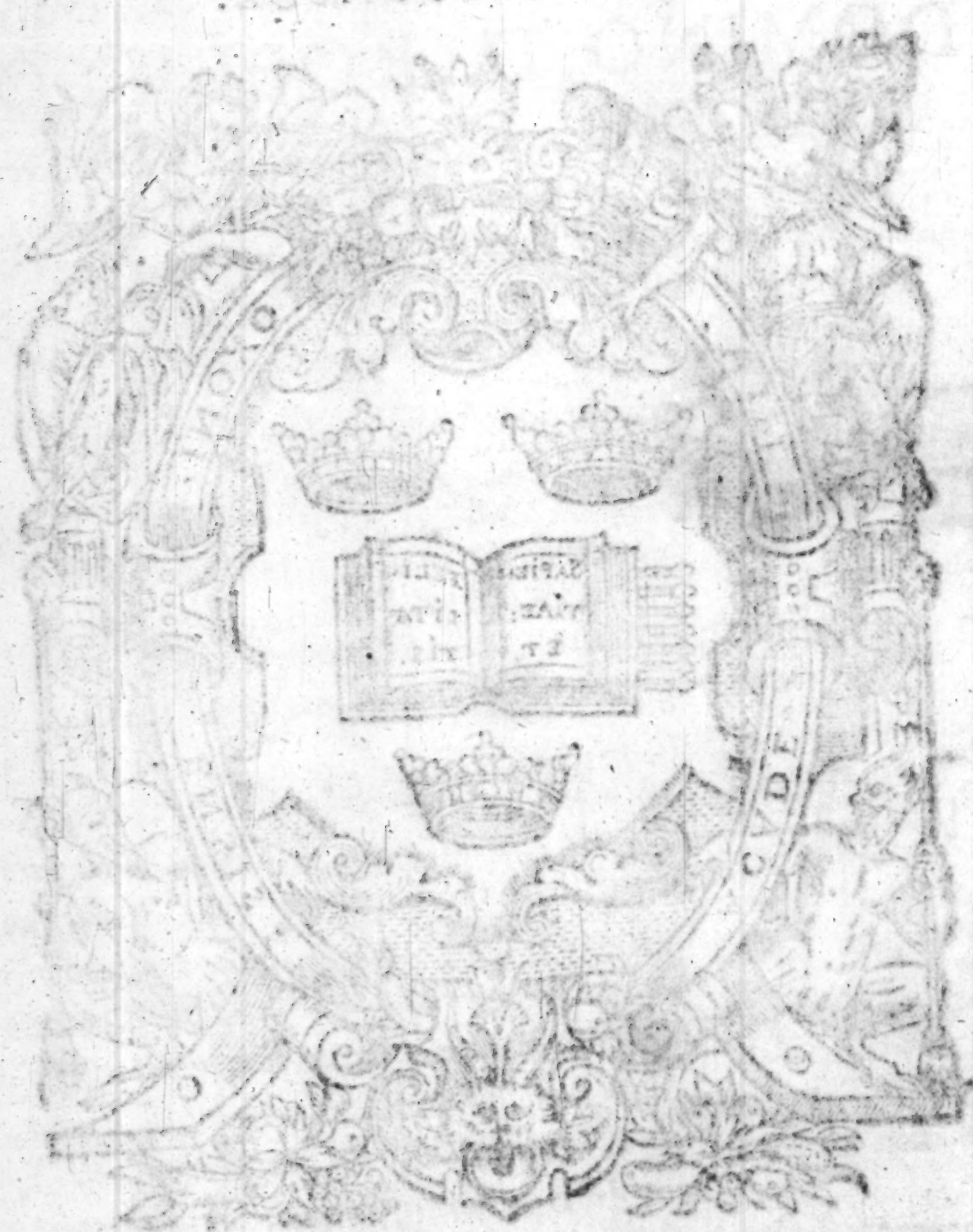
Paulum sepulta distat inertia Calata virtus.

OXONII, Ex officina Typographica IOSEPHI
BARNESII, Anno Domini 1587.

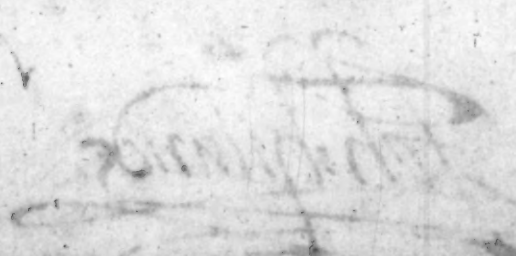
Ph. Barnes ✓

N° 5: 1

EXEQUIA
 ILVSTRISSIMA
 EQVITIS, D. PHILIPPI
 PI. SINDNAR. GRATISSIMO
 MAE MEMORIAE A. D. 1687
 ANNI INTERV.

OXONII, Ex officina Typographica Josephi
 BARNESII, Anno Domini 1687.

PRÆCELLENTISSIMO
DOMINO, D. ROBERTO
DUDLEIO, LEICESTRIÆ
COMITI, FOEDERATARVM
BELGIÆ PROVINCIARVM,
QVÆ SVNT INTVTELA SERE-
NISSIMÆ REGINÆ ELIZA-
BETHÆ, PRÆFECTO, COPI-
arumque ibi Anglicarum

*Duci summo, Baroni de
Denbigh, ordinis Geor-
giani, sanctiq, Michae-
lis, Equiti &c.*

*Almæq; Oxoniensis Academiae Can-
cellario optimo, atq; optatissimo, S.*

*AM alti silentij nostri (excellentissi-
me Comes) quo in diuini illius viri
Philippi Sidnei charissimi Nepotis tui
acerbissimo funere sumus vti, non in-
dolentia aliqua, sed incredibili quadam
doloris magnitudine, finē aliquando li-
bellus iste attulit, idemq; initium, studia,
observantiā, officia, pietatemq; nostrā,
erga utrumq; viuum mortuumq;
nostro more testificandi. Tanto enim tuo, adeoq; communi omnium
ordinum luctu non commoueri, non dico non debuimus, sed ne po-
tuimus quidem. Quæ enim tanta potuit esse vel animorum im-
manitas, vel stupor corporū, ut tam luctuosæ illius iactura sensu,
non acerrimè pungeremur? Vt nihil necesse sit ad hæc alicuius
suspectio-*

EPISTOLA

suspicionem dimouere, nonnullam fortasse istius officij tarditatem deprecari opus sit. Quanquam quid est quod minus officiosi doloris reprehensionem vereantur ij, quibus ipse dolor vocem precludebat? Hectorem miserimè flebant Iliades. Quae tamen Iliadum eiulatio, cum Hecubae silentio conferenda est? Ut hoc nostrum obmutuisse, tanto praesertim in malo, cum ingentis cuiusdam doloris argumentum, tum iustissima tardati officij excusatio afferatur. Etenim fatemur, atque adeo verè profitemur (illustrissime Comes) quod insigni aliquà clade accepta hominibus vsueneri solet, ut ipsa calamitatis mole obruti, quid agant, quidne consilij capiant, tum minimè exploratum habeant, cum maxime opus esset; idem planè, renuntiata Sidnei tui, nostriq³, nunquam satis deploratà morte, nobis accidisse. Tanto enim viro orbatì, tantoq³, amisso & ornamento literarum, & adiumento, percelleremur animis, planèque prosternebamur, moestumq³ silentium ora mentesq³ omnium diu occupabat. Quòd si qui erant qui remisso paulatim dolore, luctus suos scriptis mandabant, sibi potius Musisq³ intus canendum, quàm publicum, mœroris sui specimen querendum, edendumq³ existimabant. Cuiq³ enim dolendi magis causa, quàm forma, & quantopere potius, quàm quomodo lugendum succurrebat. Et sanè malus est decori magister, dolor. Cum itaque alij alios muti mœstique intueremur, tandem ornatissimus atque optimus vir Dominus Iamesius, Excellentia tua Capellanus observantissimus, istius se officij ducem, authoremque profitebatur. Cuius quidem consilium tametsi summo omnium assensu excipiebatur, quia tamen & multum iam temporis effluxerat, & nihil hoc in genere pro rei dignitate, à nobis praestari posse indicabamus, & iustam potius de praecllentissimi iuuenis vita ac morte historiam quotidie expectabamus, res tota differebatur. Sed cum nemo eorum qui optimè possent, argumentum suppeditaret, & Fabius ille noster in sententia perstaret, nosq³ admonere non desisteret, tandem quasi Cunctado restituit rem. Me verò rogavit, vel potius rogando coegit, ut facialem quasi operam Academia nostrae praestarem, istisq³ fortissimi Nepotis tui Exequijs ritè peragendis disponendisque praessem, tuaq³ Excellentia ante oculos funerea solennitate

DEDICATORIA.

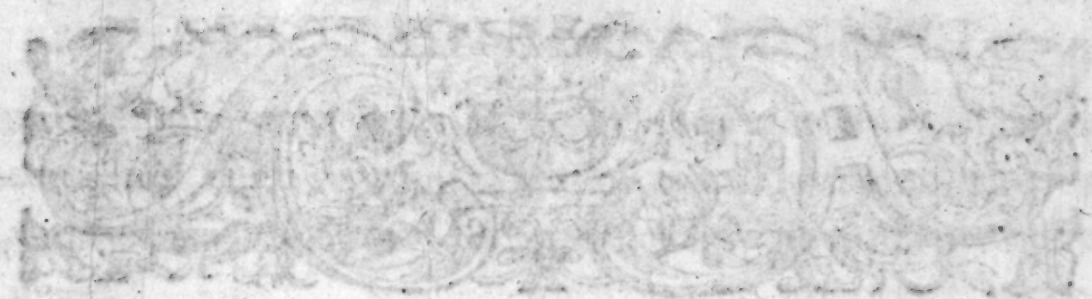
solemnitate deducerem. Quod quidem munus ut in me susciperem, cum spectatissimi viri authoritas, Academiaq; charitas, tum imprimis defuncti Herois desiderium, publicumque erga te officium, utriusq; in me promerita, impulerunt. Nam & pro mediocri, quae mihi cum illo fuit, gratia, & non solum pro veteri illa summâque benevolentia, qua duos Auunculos meos Cordelos Excellentia tua semper complexa est, sed etiam pro singulari illo tuo in me beneficio, quo adhuc Collegij nostri alumnus sum; non incommode eam mihi occasionem oblatam esse putavi, in qua utrique, si non referre gratiam, saltem aliquam videar velle retulisse. Quas ergo tibi (nobilissime Sidnae) tuaq; beatissima anima, dulcissimaq; memoria, charissima mater Academia Exequias ducit, pro faciali meo munere quaeso obtestorq; ut de cœlo digneris placide intueri. A tua verò Excellentia (honoratissime Comes) communi omnium nostrum nomine peto, ne Iusta haec quae facimus, minus à nobis opportunè persoluta putes. quae enim fera possunt esse ei, cui non modo semel fieri, sed etiam anniuersaria esse deberent? Et quidem commodissime accidit, ut cui amantissima Mater tera lachrymas uberimas profudisset, quidam etiam è nostris Peplum elegantissime texuissent, mater Academia postremo quasi loco incedens (qui est inter lugentes & honorificus, & luctuosus maxime) plenas filij sui Exequias persequeretur. Quas tamen, utpote ex integri iam anni spatio interiecto, ornatiores, noli quaeso expectare. non enim iam nouae à nobis Exequiae instituuntur, sed illae instaurantur, quas domiquisque sua, primo fere doloris impetu, apparauerat. Etenim ne minus numerosa habeantur, non reformido, cui in toto hoc munere obeundo nihil molestius fuit, quàm ne ipsa lugentium turba ac multitudine obruerer. Itaque Hebraeos, Gracos, Gallos, Italosque, non paucos etiam Latinos hunc in numerum non aggregavi, ne in immensum excreceret. A tua verò Excellentia non est opus pluribus verbis contendere, ut qualemcunque hanc funeris pompam transeuntem, tuo etiam aspectu velis cohonestare. In isto enim genere pietatis quicquid honoris inest, illud omne, & ad illius inter mortuos gloriam, quem tu omnium mortalium meritissime charissimum habuisti, & ad tuum in-

EPISTOLA DEDICATORIA.

ter viuos solatium maximè pertinet. Deum precor (illustrissime Comes) ut sicuti in otio cum summa dignitate vixisti, ita in maximo hoc tuo patriæq, suscepto negotio, non solum sine periculo, sed etiam cum gloria, ac felicitate verseris. Vale. Oxoniæ, ex Æde Christi, undecimo Kalendas Novemb. 1587.

Excellentiæ tuæ obser-
uantissimus,

GVILIELMVS GAGERVS.

AD VTRAMQUE ACA-
DEMIAM PHILIPPI
SIDNEI VMBRA.

Cuius gratias ex toto pectore fando
 Hospes erat, gratum praeput hospitium.
 Nunc quoque defunctum lacrymis decorant oporis,
 Mortuus ut vivam, post obitum: decet.
 Oronis tanti quid dicam, quidne rependam,
 Quae pui lacrymans laqueis dedit?
 Quid reddam, undas iaceo, nec superne aurum;
 Quid loquar, clinguis, minus, avarus ego.
 Non vestras exspecto preces, non exspecto laudes;
 Ascendi ad patrumque paradisi habet.
 Quod licet hoc facio: pro vobis spiritus orat,
 Ut pax sit vestris temporibus in omne Scholis.

LAURENTIUS HUNT REDDAS.

AD VTRAMQUE ACADEMIAM, PHILIPPI SIDNÆI VMBRA.

Gratiarū actio
Cantabrigiæ.

Oxoniz.

Viriq.

Apoc. 6.

CAntabriæ grates ex toto pectore fundo,
Hospes eram, gratum præbuit hospitium.
Nunc quoque defunctum lachrymis decoravit obortis,
Mortuus ut viuum, post obitumq; beer.
Oxoniz matri quid dicam? quidue rependam,
Quæ puri lactis flumina larga dedit?
Quid reddam? nudus iaceo, nec suppetit aurum;
Quid loquar? elinguis, mutus, ἄφωνος ego.
Non vestras expecto preces, non expeto laudes:
Ascendi ad patrem; me paradisus habet.
Quod licet, hoc facio: pro vobis Spiritus orat,
Ut pax sit vestris tempus in omne Scholis.

τῇ αὐτῇ Εἰδωλον.

OΤδὲν ἔχει τῷ τέρμα βίος, κλέος ἄφθιτον ὄσι,
τὺτο γὰρ ἀμφοτέρωτε λείπεται ἀγαλλίασολῆς.

LAVRENTIVS HVMFREDVS.

D. PHILIPPI
SIDNÆI
EXEQVIAE.

F Inguntur versæ lachrymis in flumina, Numæ
Morte vxor, fratris Byblis amore sui.
Cum Niobe, cuius lachrymæ satis esse dolori
Non poterant, ficta est saxea, mater erat.
Sic tamen, æterni vt referat monumenta doloris,
Nempe suo, lachrymas, tempore Marmor habet.
Vt fratrem, vtque virum poterint deflere Phylippum
Musæ aliæ, quarum spesque decusque fuit,
Vt prolem, soli Oxoniæ fatale peremptum
Lugere, hæc partu sola beata fuit:
Dent aliæ tumulo lachrymas, premit illa dolorem
Corde, vicem tumuli viscera matris habent.
Cura levis loquitur, stupet ingens, illa dolorem
Testari cupiens hæc sine teste dolens.

ACADEMIA OXONIENSIS
IN MEMORIAM CHARIS-
SIMÆ PROLIS PHI-
lippi Sidnæi.

QUEM mihi nec verbis æquari posse dolorem
Nec satis expleri lachrymis, licet illa volumen
Exaquent iustum, superent hæc Thamesis undas,
Atque extra ripas largo velut imbre ferantur,
Ipse silens loquitur dolor, & bene nota dolendi

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

*Causa facit notum: iam tandem cogor eundem
Testari verbis, & fletu reddere notum.*

*Vt sit enim maior tacitus dolor, & sine teste
Qui dolet, is verè doleat, lachrymasq; loquaces
Imperet affectus leuior, luctusque parentis
Cuius erat velofacies obnupta, dolorem
Vicerit illorum, lachrymis quibus ora rigata
Pinxerunt veteres, quoniam tamen obtinet usus,
Vulgus vt affectum verbis lachrymisque dolorem
Æstimet, in luctu maiori teste minori,
Vtar, & in vulgus lachrymas de marmore mittam.*

*Quæquam etiam ipsa prius mihi fundamenta loquentur,
Templa, scholæ, turres, vastis ululatibus orbem
Implebunt, fundent lachrymas lapides, quibus ipsa
Et sacrata meis studijs Collegia constant,
Quàm meus ille, meo nutritus lacte Philippus
Cuiusquam alterius Proles habeatur, & in quo
Vera parens fuerim, supra omnem maestam dolorem,
Amittam vera nomenq; decusque parentis.*

*Scilicet amissum satis est, nil amplius addi
Debit ad mortem tam charæ prolis, abundè
Me miseram fecit, quòd in ipso flore peremptus
Qui tanta messis spem tantam fecit in herba.*

*Cum subit illius mihi vix ætatis imago,
Quæ nunquam non grata mihi, quæ paruus in Æde
Quæ Christi, tanquam in gremio residere, meisque
Latus ab uberibus pendere solebat, vt inde
Hauriret lac Musarum, biberetq; liquorem
Parnassi de fonte, meis qui vixit Athenis,
Quàm videor quanta de spe deiecta? quod illi,
Quod mihi, quod Musis, quod doctæ principis aula,
Quod generi & patriæ tenerâ promisit in herbâ,
Aurens ille meus partus, verè aurea proles,
Id, quantum quantum est, (quod vix agnoscere quantum
Ista ætas poterit, reputabit postera summum,)
Id totum fatopræcisum in flore inuenta.*

Viderimus

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

*Viderunt, quibus omni subest mortale, Philippum
Parca immortalem, matura messe, futurum.*

*Et tamen in quo spem voluerunt fallere nostram,
Ipsa falluntur: non sic exaruit herba,
Non flos, ut non sit: multos florebit in annos
Sidnæi virtus, & messis habebit honorem.*

*Scilicet autumnus fructus in vere Philippi
Vidimus, & iuueni rerum prudentia maior
Cessit, quam vulgo seris venit usus ab annis.
Quis magis externis notus? quis clarior aulis? "
Quis plures vrbes? plures inuasisit Athenas?
Quis magis excoluit Musas? quis cultior ipsis? "
Quæ plane metunt ne iam moriantur in illo,
Cuius in ingenio verè vixisse videntur. "*

*Magna quidem pueri fuit expectatio, maior
Inuentus iuuenis: præuertit tempora cursu.
Herba habuit florem, flos fructum: serior ætas
Quid non vidisset, nisi fata inopina negassent
Tam clarum lumen terris, calog³ locassent?*

*Vix ego credo mihi, tacitâ cum mente recordor,
Vix alijs, plerocum raras ore loquuntur
Indolis illius dotes, tam visus habere
Ingenium supra humanum, tam notus habere
Iudicium supra ætatem, tam dignus haberi
Musarum 'Pandora, trium Pandora dearum;
Vt credas superare fidem, superantia captum
Communem: & quia sunt maiora, minora videri.*

*Hunc unum mea tota cohors spectabat, & unum
Sperabat, nostras qui tandem ornaret Athenas,
Quique mihi matri mea posset iura tueri;
In quæ, turba prophana ruit, dignissima certè
Quæ nuper natos prius amandetur ad Indos,
Quàm Musa accipiant sub doctâ principe plagam,
Et contendatur nihil illas iuris habere
Privati, quamuis concessum a Regibus ipsis.
Vt natus, sic dignus erat Lecestrius hæres*

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

Esse, manu, cuius iam tum mihi visus honores
Prendere, quo Comitum comitatus tempore, matris
Non iterum visus, quamvis visurus abiit.

Quis nunc Oceanus lachrymis? qua verba dolori
Sufficient? quid flere iuuat, cum causa requirit
Luctum, qui superet fletum? lachrymando parentis
Affectum, videor non posse explere, silendo
Ereptum video nomenq, decusq, parentis.
Et tamen est pariter flendum, pariterq, silendum
Illud, uti videar, quod sum charissima mater,
Hoc quia sum mater, nec tanto fletus amori,
Nec poterit tanto fletus satis esse dolori.

Quarè agè chara mihi, fratri ter chara Philippo
Musarum soboles, vos qui de fonte bibistis
Castalio, nostri fontes aperite doloris:
Quod de Sidneo vobis cecinistis, & intus.
Perfluat omne solum, nec sese littore vestro
Contineat, vestri quo fertur cunque Philippi
Fama, dolor vester pleno velut amne sequatur;
Ut quanquam fati series nimis inuida, nolit
Viuat ut ille meus, sine quo vix sum mea, saltē
Quod fuerit meus, illa mei mihi gloria restet.

NOSTRA Soror fudit lachrymas, sua Tristia scripsit,
Iamdudum Threnos edidit illa suos.

*Lachrymę Cam-
sabrigienses.*

Rectè: nam fas est, quædam sunt tempora flendi,
Atque locum & laudem lugubre Carmen habet.

Est in funeribus pergrata Monodia sæpe:

Mors certè & mæror non malè conueniunt.

Quando boni pereunt, Ecclesia vulnera sentit:

Vnius letho publica plaga venit.

Quando Diuinus rapitur, fidusue Propheta:

Quum Dux, quum Miles, quando Senator abit:

Quando cadunt procures, sapiens, Orator & Heros:

I V D AE fulcra ruunt, vt Deus ipse canit.

Istius regni fulcimina quanta labarunt?

Ies. 3.

Amisit quales Terra Brytanna viros?

Nuper R V S S E L L O S mihi sustulit Atropos atrox,

Russell.

Ante diem vitæ pendula fila secans.

Excellens pietate pater, B E D F O R D I V S Heros

Occidit, heu patrij quanta columna soli?

Occidit E D W A R D V S B A R O, lectissima proles,

Proles egregijs condecorata bonis.

Noster I O A N N E S florens ætate, Camænis,

Occidit, illustris stella corusca domus.

Et Comes & Baro F R A N C I S C V S in ordine ternus,

Occidit, heu totus Martius, arte S C O T I.

Stirpem, quæ superest, totam, Deus optime, serua:

B E D F O R D I semen nobile multiplica.

Nunc B R O M L A E V S obit Iudex summusque Nomarcha

Lex animata, loquens, Iustitiæque Canon.

Cancellos mortis non Cancellarius vllus

*Tres Cancellarij
& Consiliarij.*

Effugit, Heu nulli parcere Parca solet.

Nam qui præcessit, B A C O N V M plangere serum est:

Cuius percelebris fama per ora volat.

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

Iam S A D L E R V S obit, qui Cancellarius alter
Sano consilio Regibus affuerat.

Phil.Sid.

En bello cecidit soboles generosa P H I L I P P V S:
En noua luctifici causa doloris adest.

Germen S I D N A E V M vernans nuperque virescens
Marcuit, aureolus gnatus, vterque parens.

Est S I D N A E O R V M verò cygnæa propago,
Cygnorumque melos iam dedit illa suum.

Quid faciam? numeros querulos post funera pangam?
Prosequar & madidis tristia busta genis?

Quid faciam? saccos sumam? cineresque refundam?
Et funestabit nœnia mœsta rogam?

Candor S I D N A E I pullum non ferret amictum:
Laticia causas dicere Musa cupit.

Quid plorare iuuat? non est reuocabile fatum.
Quid gaudere vetat? flere Thalia nequit.

Mors tum lugenda est, quando mala vita præiuit:
Quando malæ vitæ pœna fit atra comes.

*Phil.Sid.vita
& obitus.*

Hic puer Oxoniæ qualis quantusque refulsit?
Grammaticus, Logicus, Rhetor, & Historicus.

Vt cæpit, sic perrexit, stadiumque peregit
Carceribus compar vltima meta fuit.

Iudicio magnus, maior pietate P H I L I P P V S,
Maximus ingenio, tersus & eloquio.

Dum Martem sequitur, (penè indignante Minerua)
Stridentes Lituos horrificasque tubas:

Dum memor A L P H O N S I, pietatis Symbola gestat,
Et pro lege Dei, pro grege bella gerit:

Confodit telis: sic sic occumbere pulchrum:
Vita fuit suavis, sed fuit illa breuis.

Non tam Martis erat pullus, quàm pacis alumnus:
Martis sectator, pacis amator erat.

Si quàm fortis erat, tam felix ille fuisset,
Nunc Duce gauderent Anglica Regna suo.

Proferet insanos C A T I L I N A S quælibet ætas,
Rara avis est C Y R I V S, rara avis ipse C A T O.

Vrtica

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

Vrtica inſcelix paſſim ſuccreſcit in agris,
Purpureas violas non habet omne ſolum.
Hic curſum abſoluit: cur victrix palma negetur?
Pugnauit: fortem clara Trophæa manent.
Iam ceſſent lachrymæ, ſælix poſt vulnera viuit,
Mortuus eſt ſanctus: gaudeat Oxonium.
Gaudeat Oxonium: portat cæleſte Brauium,
Discipuliq̃ue caput pulchra corona tegit.
O S I D N A E E vale, ſyduſ terreſtre fuiſti,
Sed nunc alta tenent Aſtra, P H I L I P P E, vale.
O Deus alme, bonis viuendi protrahe ſtamen,
Decurtaq̃ue malis, ô bone Chriſte, dies.
E L I Z A B E T H Princeps cornicum ſecula viuat,
Phænices rarò tempora noſtra ferunt.

LAVRENTIUS HUMFREDVS.

S I ſic de famâ notum deplorat ademptum
Latior ut Camus, turgidiorq̃, fluas:
Si ſic de facie notum ſles Iſidis vnda,
Ut iam ſis lachrymis arida facta tuis:
Quî mihi commiſſum potero deſlere Philippum,
Dum coluit ripas, nobilis Iſi, tuas:
Cum videam hunc campum ſcetum, grauidumq̃, futurâ
Meſſe, meis manibus qui modo cultus erat,
Fulgure ſeu tactum decuſſo flore iacere,
Et promiſſa diu deſtituiſſe bona?
Nec tua mors deſlenda magis, quàm occaſio mortis:
Tu plus quàm Martis, pacis alumnus eras.
Religio, pietas, doctrina, modeſtia, candor,
Conſilium, prudens, non temerata fides,
Hæc te virtutes ornarunt: hæc tua vera
Gloria: non diurus, non truculentus eras.
Quòd Marte occideris, fueris cum pacis alumnus,
Æternum, Pallas, tu breue vulnus habes.
Occidis heu medio veluti Sol aureus axe,
Pronus in heſperias præcipitatus aquas.

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

O citius vestras, durissima numina Parca,
Sensisset uè utinam ferius ille manus.
Post tantas curas ad maxima quæque paratum,
Immiti decuit sic rapuisse manu?
Vel si vos ipso voluistis flore peremptum,
Molli nonne manu percutiendus erat?
Nec vixisse diu, facili nec morte perisse,
Quis dolor hunc oritur? Spes quoq, quanta cadi?
Nunc quâcunque iaces prænobile corpus in urnâ,
Est tumulus tanti nescius ipse boni.
Hospite, terra, nouo gaude. Capis una Philippum,
Qui fuit excellens urbis & orbis honor.

THOMAS THORNTON.

Importune dolor, quanta hæc audacia, carmen
Desuetum, stimulis sollicitare tuis?
Quid mihi virtute in memoras, quid gesta Philippi?
Quid merita? ingenium nobile, grande decus?
Non animus, non me docuit natura, nec usus
Astricta ad certos cogere verba modos.
Quid quòd idem prohibes simul, impellisq,, quod vrges
Tardas, quæque iubes iusta, gemendo premis.
Siste dolor: flebit non arida vena Philippum,
Sed quæcunque fluit, diues, ut vnda maris.
Parce Philippe, tuus, sed non tuus esse poeta
Possum: tu poteras esse poeta tuus.

MARTINVS HETON.

DE FVNESTA MORTE NOBI-

lissimi viri PHILIPPI SIDNÆI, E-
quitis honoratissimi, querela.

NUNC est, cum cupiam, quotus, quotus sim,
Resolui in lachrymas: ut unus, omnes,
Omnium superare condolentium
Principum, popularium: ser. n. q.

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

Et verò inuenum, domi, forisq;
Effusas lachrymas, queam, interemti
Mœsta cade super viri, bonorum
Quot sunt, quotq; fuere, quotq; posthac
Venturis alijs erunt in annis,
Optimi facile, pijsimiq;
Nunc est, cum cupiam sacris videri
Primum, Phœbe, tuis initiatus:
Qui nefas equidem putem, prophani
Cuiusquam calamo, vel ore plangi
Fatum, nescio, bellicosioris
In hostem ducis: an benignioris
In doctos simul, & pios poëtæ
Patroni: melioris an poëtæ:
Verum magnanimi ducis: poëtæ
Tanti, doctior, ut nec alter esset,
Nec vates alios magis foueret.
Quem cum sustulerint iniqua fata:
Et tu, Phœbe, sinas ijs inultum
Scelus: nec facias redintegretur
Illi vita viro, salute cuius
Comprahensa fuit salusq;, spesq;
Cunctorum tua sacra sustinentium.
Non est, quod cupiam sacris videri
Posthac, Phœbe, tuis initiatus.

HENRICVS IERVIS

SYMPATHIA MVSARVM IN

Militia & obitu PHILIPPI SIDNÆI

Equitis Aurati, in pralio nuper apud
Belgas in Sinistro crure vul-
nerati & defuncti.

HOrrescunt Musæ, dum tu coniungere Martem
Musis, difficili lege, Philippe, paras.
Et frustra (Musis quid nunc cum Marte?) loquutæ,
Sidnæi flebant Martia capta sui.

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

Sollicitas iungere preces, heu nulla valebant
Verba, preces, lachrymæ, flectere magnanimum.
Hinc fera sanguineo pinxerunt prælia cocco,
Exanimelque tuo delituere sinu.
Per mare te, fama est, per Belgica castra sequutas,
Tædia militiæ multa leuasse tuæ,
Imbelles metuisse tibi, studuisse sagaces,
Præscia vexillis signa dedisse tuis,
Excubias egisse tibi, cecinisse receptui,
Et plagæ, & mortis te monuisse tuæ,
Aduersas odisse acies, raptasque furore
Vibrasse insolita ferrea tela manu,
Præcauisse tibi (quantum tua fata sinebant,)
Ah, plus quam velles ipse cauere tibi,
Et vouisse tuis solennia metra Triumphis,
Pro reditu multo thure litasse tuo.
Accepisse tuo crudeli vulnere vulnus
Dicuntur, damno damna tulisse tuo,
Et casu cecidisse tuo, doluisse negatum
Hoc ipsis, tecum tum moriente mori.
Quin nunc exangui pallore Cadaueris instar,
Squallentes dicas viuere, velle mori.
Funestâque tuâ (post funus) clade, cicatrix
In læuo claudis liuida crure manet.
Denique præ tumulto lachrymosa poemata fundunt,
Et celebrant vdis mæsta sepulchra genis.

HENRICVS BVST.

IN OBITVM NOBILISSIMI PHILIPPI SIDNAEI RICHAR- DIEEDES ELEGIA.

ILLE ego, qui cecini tibi qualescunque Hymeneos,
Cum subijt thalamum, iam viduata, tuum:
Cogor ad exequias diuersam intendere chordam,
Et tua flere alijs fata, Philippe, modis.

Inuitus

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

Inuitus, fateor, neq, enim mihi tristior ulla
Illuxit, quam qua funeris hora tui.
Et tamen es meritis, soli ut mea desinat esse
Musa tibi, soli qua tibi Musa fuit.
Tu mihi primus eras scribendi carminis author,
Tu genium ingenio suavior adesse meo;
Tu postremus eris, de quo mea Musa loquetur,
Per te nata cupit, te moriente, mori.
Sic erit hac illi Sidneia Cygnea verè
Cantio, nil aliud, quod modo spiret, habet.
Nam, nisi quod fluit ad lachrymas, exaruit illo,
Tecum omnes Musa quo periere, die.
ET poteras, Sidnae, mori, qui vita fuisti,
Et si quid vitæ quod mage dulce, tuis?
Sic credam potuisse mori? mortalis ut inde,
Unde immortalis gloria, vita fiet?
Tum credam potuisse mori, cum viuere capie
Heu nimium virtus in tua fata ruens?
O mortem, mortisq, modum, tempusq, dolendum
Te talem tali morte perire virum.
Non alium poterant Parca de millibus unum
Tollere, quam te quo mille cadente cadunt?
Non alio potuerit modo, quam vulnere glandis,
Qua mors certa tibi, sed nisi lenta foret?
Tempore non alio poterant, quam tempore floris,
Cum flos ingrediens tempora messis erat?
Quæ nos fata manent? quanam ad maiora reseruant?
Cum nostra ætatis lumina prima cadunt?
Quo duce, bella geret virtus? quo pace fruetur?
Cum belli & pacis gloria prima perit?
Quid fiet Musis? quo vindice viuere sperent?
Cum spes Musarum, cum decus omne iacet?
Fatales annos sileat prognostica turba,
Iam nihil ulterius, quod minuetur, habet.
Annus enim effluxit, verè octogessimus ille
Octauus, de quo tam mala multa canunt.

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

*Scilicet erepto, rapuerunt fata, Philippo
Singula, quæ mundi fata propinqua docent.
Multa alijs, tecum periere, Philippe, sed uni
Ut res, sic etiam spes periere mihi.
Qui mihi non alio sum nomine viuere visus,
Quàm quia sum visus dignus amore tuo.*

RICHARDVS EEDES.

" **N**ATURÆ GENIVS se mirabatur in vno
Sidnæo, ARS, & MARS se mirabantur eodem;
MORS etiam mirans hæc vidit, & abstulit illum,
" Ne terris tantum mirentur numina numen.

" Nuper vt intonuit Zutpheni ad mænia Maiors,
Insonuit cælum, luxque recepta noua.
" Ecce nouum subitò mirantur sydera sydus,
Sidnæus noster sydus at illud erat.

" Num queris tumulos? Sidnæi quærere noli;
Pro tumulo, Europam, qua tumuletur, habet.

" O decus Aonidum, te viuo, viuere Musæ
Sperarunt, metuunt, te moriente, mori.
" At fallor, video per te nunc viuere Musas,
Et tu per Musas, ne moriaris, habes.

" Sidnæo numeris sacraffet Musa sepulchrum,
Ni cum Sidnæo Musa sepulta foret.

" Sidnæum defles ætatis flore peremptum,
At frustra, flendi causa nec vlla fubeft.
" Illius ingenio, virtuti, laudibus ætas
Addere nil potuit, nil potuere dies.

" Ipse fuit quicquid poterat Natura; nec vnquam
Tantus erat tanta mente repositus honos.

" Sidnæus sydus nostrum, cumulata bonorum
Congeries, globulo præreptus adiuit Olympum,
" Huius num potero laudes æquare canendo?

Eia

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

Eia agè Mæonides exsurge, resumito plectrum,
Non te nunc Magica Democritus euocat arte,
Euocat illa tui Sidnæi viuida virtus:
Ecce tuo genio dignum, ingensque argumentum,
Sidnæus noster magno qui maior Achille.

Dum fera consereret collatâ prælia dextrâ
Sidnæus, nobis Mars erat ille nouus.
Dum sensus viuis animaret vocibus idem,
Carmina vel magno digna Marone dedit.
Vidit vt immitis Mors hæc, inuidit, & inquit,
Vnus erit tantum Mars, Maro nullus erit.

Terrarum decus est, & gemma Britannia nostra,
At Sidnæus erat gemma Britannia.

GVILIELMVS CAMDENVS.

QUÆ legis hos luctus, post sacula nostra superstes
(Si tamen ô superes) candida posteritas,
Te nos oratam volumus qui nunc sumus ætas,
Viua quidem, gemitu sordida, & atra tamen,
Ne fictas lachrymas, lamentaq; vana putetis
Nostra, nec hæc siccis scripta fuisse genis:
Sed si est vlla fides veneranda canitiei,
Si pietas potuit non nisi vera loqui;
Mentiti nihil hic fuimus de laude Philippi,
Ad vos Sidnæi fama maligna venit.
Temporis huius erat planè admiratio, qualem
Chronica non memorant nostra, nec vlla dabunt.
Exemplum vita nulla virtute carentis,
Quem iuuenes sibi, quem proposuere senes.
Et dolor est aliquis de tali iniustus adempto?
Fataq; qui damnat tam fera, vanus erit?
Quin potius passim indocti, doctiq; gementes
Luctus signa, licet squallida signa, damus.
O date squallori veniam, qui propter amorem
Talis, quam nullus maluit esse dolor.

I. W.

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

Quas licet inferias damus, & monumenta doloris
Certa, licet meritis inferiora suis.
Gloria Musarum, speciosi gloria regni,
Militiæ decus, & religionis erat.
Quodque magis miror, sublimi in munere vitæ
Ac in fortunæ culmine talis erat.
Talis erat (talem si fas est dicere) qualem
Inter honoratos vix reperire queas.
Talis erat, qualem cuncti lugemus; at illuni
Transtulit è terris ad meliora deus.

GVILIELMVS SAINTBARE.

Quicquid eras alijs, & eras dignissimus, omnes
Quem cuperent fato candidiore frui;
Illud eras, & maius eo propioribus erga
Me meritis, vni, clare Philippe, mihi.
Vt tua mors ulli queruli si causa doloris,
Ingentis luctus causa sit illa mihi.
Nam mihi sat felix qui te vinente videbar,
Interitu perij iam miser ipse tuo.
Ergo alijs, quibus est leuior iactura, dolores
Testentur longo carmine quisq, suos.
Me dolor infandus, me maesta silentia, luctus,
Carmina quos nequeant vlla referre, decens.

Conabar tacitos intus retinere dolores
Ingemere & damno, clam sine teste, meo.
Sed frustra; accensum quis enim celauerit ignem?
Acrius incluso flamma vapore calet.
In fletum mora dat vires: velut obijce rupto
Decurrit tumida plenior amnis aqua.
Cui faciles veniunt lachryma, dolet is minus; & qui
Flebilibus nonit reddere verba modis.
Ille, reluctanti cui questus, & dolor ipse
Inuito lachrymas excutit, ille dolet.

Occidit

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

Occidit (handopus est mihi, plura referre) Philippus;

Nam sat in hoc uno nomine laudis inest.

Hei mihi, quid faciam? non ulla querela dolori

Par est, nec tacitum me sinut esse dolor.

Quid multis? posthac, tacito mihi, siue loquenti,

Tempus erit vitæ non nisi triste mea.

THOMAS SMITH

Inuida fata bonis, inuisa que numina, Parca,

Tartareoque magis numina sæua deo:

Scilicet egregium dudum retulistis honorem,

Interimendo vnum tresque, deaque virum.

Nec tamen interijt. Vestro nam numine maior

Viuit adhuc, vestra maior & inuidia.

Letifero tenerum violastis vulnere corpus,

Mens sed in æthereum sancta recepta polum est.

Atque vtinam posses tam nobis esse superstes,

Excellens generis spesque, decusque tui:

Quam viuis, viuesque per omnia secula cælo,

Chare pijs animis, chare Philippe deo.

Chare alijs, sed dure tibi, qui castra sequutus

Belgica, & externo prælia gesta solo,

Vxorem, propriosque lares, natamque, tenellam

Liquisti, & patriæ ditia regna tua.

Isti & in ignotas nouus hospes, & hostis arenas,

Et fuit hæc capitis prima ruina tui.

Namque per innumeros dum primus, & vnicus hostes

(Magnanimi solitus pectoris ardor agit)

Agmina raptaris media inter, & inscius arma,

Quorum terribilis spiritus ignis erat:

Ecce infælici (facinus miserabile) glande

Occidis, & gelidus possidet ossa tremor.

Occidis, occisumque oculis te persequor vdis,

Et tremulo extremum murmure dico, Vale.

O Comitum Sidnæe decus, spesque vna duorum,

O Equitumque hæres vne valeo duum.

Vigues

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

„ Vtque minor tua sit bene gestis gloria rebus,
Famaque de meritis pene maligna tuis:
Cum tamen & toto celebraberis inclytus orbe,
„ Gloria perpetua, & fama perennis erit.

O. H.

BELLESITAE FORMOSIS- SIMAE NYMPHAE AC MA- TRIS, IN DAPHNIDIS FILII SVI, NOBILISSIMI IUVVE- NIS AC PLANE HEROIS, ACERBVM ATQVE IN- DIGNVM INTERITVM, CARMEN FVNEBRE.

Bellêsitæ.

EXtinctum fleuit pulchrum Bellêsitæ Daphnim,
Nobilis Australes inter Bellêsitæ Nymphas,
Pullam induta togam, frontemq; reuincta cypresso,
Nuda pedes, pectusq; & vera matris imago.
Quem cum sulphurei traiectum verberare telis
Primum exaudiret (mirum est potuisse) silebat;
Condebatur vocem dolor, egressumq; negabat
Attonita, horrebatq; malo perculsa ruente.
Sic Niobe fertur natis viduata stetisse,
Hectore, sic Hecube, vel te, Polydore perempto.
Magnus quippe dolor siccus stupet, ac minor exit
Actutum in voces, lachrymasq; miserrima quales
Daphni, tibi nuper sinuosi ad flumina Cami
Quam primum effudit Mater tera, non tibi quales
Charior expressit tandem Bellêsitæ mater.
Quæ postquam tumulo accinctum miserabile corpus,
Elatumq; humeris vidit, comitante caternâ
Et procerum, & populi, redijtq; in pectora sensus.

Deput.

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

Depulsusq; stupor, sic alta silentia fertur
Rupisse, & presso sic fræna dedisse dolori.
Quod mihi dixerunt Nympha tam flebile carmen,
Ipsa licet vellet, nimium pudibunda, recondi.
Delicia rerum, nostrique superbia partus
Daphni iaces? funusne tuum lugubre parari
Aspicio? pheretrone redas? currum triumphas?
Expectabam equidem curru, pheretroque reuersum
Excipio? tantamq; tulit spes tanta repulsam?
Nam quæ promisi de te mihi, qualia penè
Garrula narraui? narrantem, quanta voluptas
Exaudire mihi fuit, & tua facta loquentem?
Primitiæ belli misera, virtus tibi magno
Daphni, stetit, ceptaq; dies aterrima pugna.
Siste gradum, iuuenis, nec equi preme terga secundi:
Quò ruis, oblitusque tui, oblitusq; tuorum
Crudelis, nimiumq; anima, dextraq; profusus?
Iam laudi satis est: quò te moriturus in hostes
Iniicis aduersos, instauratamq; reuifis
Pugnam, auidus fama? ne sit tibi gloria tanti
Armorum, dulcisq; honor in certamine primo,
Ut velles iterum sauo te credere Marti.
Incautum tua te pieras, & cedere virtus
Nescia magnanimum fallit, ne viribus aude
Vltiora tuis, numero prestare, virosq;
Acres esse vides, natamque ad pralia gentem.
En virtus generosa quidem, sed prodiga vitæ
Quò trudas iuuenes, ad quanta pericula mittis.
Heu blande matrum voces, promissaq; natis
Irrita, susceptaq; preces, sperataq; vitæ
Stamina longaue, quæ sum tibi, Daphni, precata
Nequicquam; nec vota Deus funestior unquam
Maiora elusit. votis ne credite, matres,
Nec multas posthac vestris promittite menses,
Vos inquam, matres, iterum prædico cauere,
Quandoquidem Daphnis crudelibus occubat umbris.

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

Daphnide iam caso, cui parcent postea Parca?
Iamque ipsas pudet admissi, facinusque nefandum
Horrent, & damnant occantem fila sororem.
At tibi, qui sceleris tanti, qui vulneris author,
Immatura mei, properataq; funera nati,
Cernere fecisti matrem, Deus, improbe, penas
Persoluat, meritâque nefas mercede rependat.
Sis miser, & toto nulli miserabilis orbe,
Omnibus ignotus pereas, lausq; illa prematur
Ingentis facti (si qua est tamen illa vel hosti)
Vulnere nec quisquam se iactet Daphnidis unquam.
Sed lethi, & teli, quo Daphnis, nobile corpus,
Occidit, authores maneat par gloria, ne quis
Ullo commemoret tam vilia nomina saclo.
Interea, quas, Daphni, tibi persolvere dignas
Exequias possim? quæ tanto verba dolori
Impendamus non, si liquidum dissoluatur in amnem,
Sufficiant lachryma, nec enim dolor iste misellis
Fletibus exprimitur, nostrum qui perculit orbem,
Quem genus Angligenum sentit, plagamque fatetur
Accepisse gravem, secum dum quisque stupefcit
Omne turbatus, tacitâque ita voce precatur;
Magne Deus, quæ tu gentem malis in istam,
Cui tam diuinis iuuenem virtutibus aufers?
Tu dignare tamen fletus, bone Daphni, tuorum
Accipere, & gemitus, & verba sonantia luctum.
Te famuli Dominum, Eurialum te Nisus amicum,
Te gemini fratres fratrem, imprimisque Robertus
Bello factus eques, virtutum, Daphni, tuarum
Æmulus, & laudum, iam nunc a Daphnide primus,
Te Comitissa soror, Matertera te Comitissa,
Te gemini Comites, maternâ stirpe nepotem,
Te Walsinghamius generum, super omnia, & omnes
Extinctum tua te Coniux pulcherrima deflet.
Ingens, Daphni, dolor reduisti, sed decus, idem,
Non etenim te degenerem, pulsumve pudendo

Vulnere

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

Vulnere conspicimus: nec enim tua turpiter umbra
Descendit, magnorumq; haud indignus auorum
Inuisis manes: moreris tu, sed tamen hosti
Occisum victor linquis cumulum, heu mihi, quantum
Anglia praesidium, & quantum tu perdis, Elisa,
Seu pacem, seu bella geras, Bellê sita quantum
Amitto? salve eternum, fortissime Daphni,
Æternumque vale, non tu, memorande, videbis
Qua genti fortasse tua, generique parantur.
Tales illa dedit questus, nec tempore ab illo
Planctibus abstinuit miseris, quos undique colles.
Arguti ingeminant, quæis personat æther, & omnis
Late planicies, quâ se Cherwellus & Isis
Commiscent, luctûsque suos cum flumine miscent,
Mœsta ubi formosas habitat Bellê sita sedes.

PRestantissime strenui nepotum
Bruti, quôtque fuere, quôtque iam sunt,
Quôtque posterius, Philippe, viuent.
Nemias tibi funebres Gagerus
Canit, nominis infimi poeta;
Tantò nominis infimi poeta,
Quantò tu optimus omnium fuisti.

SIte; tot iuuenum, Philippe, nobis
Integrum triplices Dea negarant;
Saltem debuerant dedisse claudum.
Cui, cum ferre pedem domo pudes,
Hoc pulchrum Patria leuamen esset,
Prodi, ne pudeat, foris, Philippe.
Nam gressum quoties facis, Philippe,
Virtutis toties tua memento.
Sic ô si dederant, Philippe, claudum.
Atqui ne mutilum dedisse nobis,
Sanis inuidiam cre at deabus.

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

†
✠
Au-
ferre,
Ciues.
marmor,
& ferrum
impotens, Es
es Philippo,
cesset artificum
labor, Peritura
seclis opera: non illi
est opus isto sepulchri
genere, composito sua
Pyramide, viuis ipse
quam struxit sibi, Soli-
dâ struem virtute, qua-
dratâ, arduâ, Ægyptiorum
sola quæ superet pyras Re-
gum superbas; nulla cui par
marmoris, Ferriq; & æris, esse
durities potest. Quam nulla ven-
ti, nulla vis imbrium, Nec fulmi-
nantis ulla tempestas poli Eruere va-
leat, nulla quam minuat dies. Æterna
stabit, quàm diu pietas, fides, Religio,
Musæ, fama, nobilitas erunt. Annosa tan-
ti memoria extabit viri, Tamen usq; gratâ lau-
de florescet recens, Viresq; ab annis sumet, & lar-
gum sequens Addeat priori gloriæ cumulum dies.

D. Ph. Sidnæi Pyramis.

Quod tam peruerso Diuinum promittere saclo
Auderet nemo, sit licet ipse Pater,
Quodque hominum nemo post hac expectet, ut idem
Omnibus & viuat charus, & intereat;
Id virtute suâ viuis moriensque Philippus
Obtinuit, magno non sine prodigio.

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

Aegro consilium date, ô amici,
Amico solidum, valens, nec emque
Æquans magnanimi gravem Philippi.
Non vel quale solet legi libellis,
Audiriue Scholis, vetus leuamen:
Nempe pro patria occidit Philippus,
Omnibûsque semel mori statutum est;
Sunt hæc nota satis, nimisq; trita,
Vincunturque meo statim dolore.
Sed nec quale solet legi libellis,
Audiriue scholis date, ô amici,
Robustum, validum, recens leuamen;
Rem magnam fateor, peto, arduamque.

Regni delitia beatioris,
Quid te iam supero diu, Philippe,
Post annum rear actitare cælo?
Tené perpetuâ inuat quiete
Frui, perque sacras & otiarî
Et lustrare avidis domos ocellis,
Mirandi artificis domos stupendas?
Ecquid te placidis inuat chorais
Indulgere, chorûmque ductitare
Inter sydereas Dei puellas?
An tu iam recolis artes priores
Vitæ præteritæ, quibus petebas
Celos, & solitis vacans Camænis,
Hymnos egregios canis Deorum,
Virginûmque, Ducûmque, Martyrûmque
Ad cæli numerum simul canentis?
Sic est; & medio sedens Olympo,
Æternâque comam reumctæ Lauro,
Turbas Calicolum trahis canendo,
Accendisque tui Deos amore,
Virginésque, Ducésque, Martyrésque,
Regni que indigenas beatioris.

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

ECLOGA.

Daphnis.

Pastorem pastor Daphnim Melibæus acerbo
Funere correptum, Shotoueri in vertice flebat.

Daphnis ubi curare greges, in valle propinquâ,
Cherwelli ad ripas, piscosque Isidis undas

Dignari solitus quondam; sic pulcher Adonis,
Sic formosus oues ad Sylvas pauid Apollo.

Dicite pastoris, Nympha, miserabile carmen.

Vos audistis enim, lætas quacunque per oras

Oxoniensis agri colitis vinaria, Nymphae.

Cantabat certè Daphnim Melibæus, & ore

Pallebat, velut incautus, qui presserat anguem:

Funerèaque comam taxo, frontemque reuinctus

Spektabat terram defixus, dum tibi, Daphni,

Syluestri talem meditatur arundine carmen.

Heu duram belli sortem, qua fortibus æquat

Imbelles, natisque Deum, telluris alumnos,

Ductoremque simul cum duro milite carpit.

Quid tibi, Daphni, fuit sauo cum Marte? quid illi

Tecum, Daphni, fuit? quanto ah iacuisse sub umbra

Querceti, pauisse gregem, cecinisse sub antro

Prastiterat, vatèque tuis pastoribus esse?

Qualem falce metit nullo discrimine messor,

Aut violam, primamue rosam, mœstumue Hyacinthum,

Talem te, iuuenis longum memorande per æuam,

Abstulit: atra dies, primoque in veris honore

Corripuit; certè multos vixisse per annos

Debueras, vitæque fuit tua dignior ætas.

At tu, Daphni, iaces miserabilis umbra, cuique

Nil superest, præter mutilum sine robore corpus,

Et sine mente, caput, solitòque nitore, tuisque

Nil præter lachrymas, vestesque relinquitur atrae.

Syderea quò frontis honor, vultusque sereni

Maestas.

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

*Maiestasque Deo similis, cecidere, decórque,
Et digni Baccho digiti, Phœboque capilli,
Et mite ingenium, dulcisque scientia canna?
Heu nihil humanis fas quenquam fidere rebus;
Si cui, Daphni, tibi licuisset, perfida cuius
Spes omnis iacet, & prima vitatur in herbâ.
Sic ego crescentem vidi radicitus ornum,
Promittentem auibus nidum, pastoribus umbram
Nequicquam, subito ventorum turbine raptam,
Eversamque solo, stratamque cacumine terram.
Arboris egregia, pastores, flete, ruinam
Ingentem, cœloque nemus, pecorique daturæ
Perfugium, cuius iam nunc soliti estis in umbrâ,
Et calamos inflare leues, & dicere versus,
Et pedum, per amque, obbamque relinquere tutò,
Et gratis fessi ramis suspendere cannas.
Sternitur alta seges, messisque uberrima vatum,
Iamque vrenda filix spreto nascatur in agro.
Qualis blanda quies fessis, sudantibus aura
Ad salientis aquæ strepitum, messoribus umbra
Æstiva, Hyberni soles pastoribus, esca
Ieiunis, gelidi sitientibus obba liquoris,
Flôsque apibus parcis, auibus ver, rôsque cicadis,
Talis erat Daphnis nobis, & gratior istis.
Vos, & oves cohibite ergo, vitulosque proteruos,
Ne lauros carpant morsu petulante novellas,
Ipse suis manibus quas sensit in ordine Daphnis.
Illi succrescant inserta, habilesque coronas.
Illi quisque suam, pastores, frangat avenam
Et decet, & meruit fieri sibi talia Daphnis.
Optimus ipse idem vates, idem ipse canendi
Optima materies, idem ipse artemque canendi
Abstulit, & causam pastoris arundine dignam
Auferat, atque habeat secum, servetque sepulchro.
Ante tamen tumulo exequias persoluite iustas,
Quamque potest miserè, calamos aptate cananis.*

Purpureos

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

Purpureos nihil hic opus est impendere flores;
 Sponte suâ tellus, quâ Daphnidis ossa quiescunt,
 Florentes violas, & candida lilia profert.
 Obsequijs certate pjs, & carmine largo
 Accumulate animam iuuenis, quo fortior armis
 Non fuit Anglorum, calamini scientior alter.
 Fistula nullius tam dulce sonare solebat.
 Orphea cantantem iurares, Calliope suæ
 Divinâ de stirpe Linum, quem colle sedentem
 Gramineo, quoties admirabatur hiantes?
 Daphnidis ad carmen, vidi (mirabile dictu)
 Sed vidi, saltare feras, volucresque morari,
 Saxa q, vicina q, monere cacumina quercus,
 Sistere se riuos, Nympha q, agitare choras,
 Arrectos astare deos, Panem q, stupore
 Perculsum, tacitum q, leues summittere cannas.
 Ergo te, citharæ, nunquamne audire canentem
 Daphni, licet, solitâ q, frui dulcemine vocis?
 Ergo, Daphni, tuum Fauni, Satyri q, bisformes,
 Interitum lugent, quot quot vel te, Shotouère,
 Vel te, Stowe, colunt, vel te Becklæ, nemus suæ
 Woodstokium, lucumne sacrum tibi, Bartholomæe,
 Vel circumfusus habitantia numina montes.
 Undiq, te plangunt per tot viridaria Nymphae,
 Ingentemque sua forma fecisse queruntur
 Iacturam, egregio te laudatore perempto.
 Ante omnes Galatæa furit, tacitoque dolore
 Tabescit, tam sepe tuis celebrata camenis,
 Quæ, nisi Daphnis eras, poterant fecisse superbam.
 Merentum accedit, Nutrix pulcherrima, turba
 Filia Wolsæi quondam, iam nomine Christi
 Nobilis, ingenuæ nutrix celeberrima prolis.
 "Alma quidem nutrix, sed enim nutricula fiet,
 "Siccâque nequicquam pressabilis ubera, nati,
 "Si (quod Elîsa vetet) si lac subducere pergant
 "Harpeia, & nunquam saturata cruoris hirudo.

Tityrus

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

Tytirus ingenij tuus ille excultor opimi,
(Quo non fistulicen pastorum dulcior alter)
Te gemit, & pulchrum tumultu meditat ur honorem,
Balatu testantur oues, pro voce, dolorem.
Ipse nouis Cherwellus aquis solito ire videtur
Turgidior, notâque Isis vix conditur aluo.
Fletibus acereuit Thamisis, Thamising, colentes
Tot cygni gemuere tibi, genijq, locorum.
Deposuerè comas Sylua, tibi qualibet arbor
Prolachrymis, duro distillat cortice guttas.
Te sine nil dulce est, nec adest ea gratia rebus.
Desinet ergo lupum prius agna timere, columba
Accipitrem, piscisque amnem dediscet amare,
Quam tua pastorum labatur cura medullis,
Quam calamo taceare meo; seu montibus errem,
Seu syluis, Daphnin sylua, montesque sonabunt.
Non me vincat olor cantu, non Thracia pellex,
Ille licet moriens, raptum licet illa queratur.
Insuper & duris incidam nomina saxi,
Incidam arboribus Daphnin, crescentibus illis
Et Daphnis crescet, testabitur ulmus amica
Vutibus, & vasis accommoda fagus, & hastis
Fraxinus, & scutis faciendis populus apta,
Nauigisque alnus, testabitur undique montes
Ornus amans, quercusque orno viuacior omni.
Vepribus appendam versus, perque auia de te,
Perque vias, calle'sque omnes pia carmina spargam.
Officium modo, Daphni, meum tua sentiat umbra,
Stridentemque licet, nostram ne spernat auenam.
Qua si quid posset tam pastoralis arundo,
Nulla dies Daphnim eximeret pastoribus unquam,
Dum bruma ver succedet, verique vicissim
Æstas, æstati autumnus, dum gloria stabit
Anglorum, gentesque inter caput Anglia tollet.
Haftenus ad mediam noctem Melibæus auena
Indulsi, corpusque lenans de cespite, sese

D

Daphnidis

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

*Daphnidis ad charam Nutricem contulit, illa
Excepit flentem, flens ipsa, toroq; locauit.*

A *Simulant veteres Cygno, Sidnæe, poetam:
Par candor, par est suavis utriq; sonus;
Fontibus, & pratis, & amenis gaudet uterq;
Annibus, & Phæbo, gratus uterq; deo.
At nisi cum mitis Zephyri spirauerit aura,
Presagus claro gutture cantat olor;
Ergo tuâ posthac vates a morte silebunt
Eternum, Zephyrus tu quibus unus eras.*

GVILIELMVS GAGER.

CLARISSIMI EQVITIS PHILIP- PI SIDNEII MEMO- RIÆ SACRVM.

E *Rgoné de cæco vel adhuc certatur Homero;
Et post tot solis cursus, lunæque labores,
Post tot mutatos dominos, reuolutaque sæcla,
Græcia de septem, cui cedat is ambigit vrbi,
Pauper, inopsque licet, nugaxque sit ille poeta:
Et noster nobis (Sidneie gloria stirpis
Magne Philippe tuæ) viui patiemur ademptum,
Oxonij qui sacra nouem communia tecum
Libamus Musis; taciti que feremus inultum?
Nam quid id est, Cantabrigiæ tot laudibus illum
Ornari, & libris scriptis super æthera ferri:
Et nos qui puerum nobiscum vidimus altum,
Qui iuuenem sonuisse scholis audiuius Ergo,
Postque virum meminisse horum sat scimus, in aula
Principis is toties, vbi iuuerit Oxonienses;
Nos nos, qui latices de fonte leuamus eodem,
Vate carere suo, longâ & quasi nocte sepultum
Dignum laude virum cum cernimus, hiscere nolle?
Rumpatur potius grauiorum cura laborum;
Et studijs dentur maioribus otia, dum nos
Pro se quisque, suo pro Marte, quod ornet alumnus*

Commu-

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

Communem, aut numeris strictū, aut sermone pedestri,
Efformamus opus: Ducibus dant Carmina vitam,
Et cælo bona Musa locat, tentemus id ipsum,
Si placet, haud vnquam dabitur mage carmine digna
Materies, Musæ nomen simulatque Philippi
Audierint, aderunt: aderitque vocatus Apollo.
Ergo alius quantâ spoliata sit Anglia luce,
Principis aula alius quàm lugeat orba peremptum,
Tertius attonitas illius morte sorores
Aonias referat, canat alter vt acer in armis,
Virtutumque chorus, quàm mæreat omnis, adempto
Sidneio, mancus, notet alter, & alter Hiberi
Vt doleant hostes, hostem cecidisse Philippum,
Vtque auidè exanimem tribui sibi muneris instar,
Tres vrbes certent, peregrinæ, dixerit alter.
Ast ego sorte tuâ moueor, bone Sarmata, nostræ
Europæ qui clima tenes, quem nostra Polonum
Appellat noto nunc ætas nomine; te, te,
Ante decem soles, Gallo sub rege fuisse,
Henrico noni, qui te (sic fata volebant)
Destituit miserum, quia Gallica regna vocabant:
Post quem, rex Stephanus fuit Hungarus, vnica regum
Gloria cunctorum, quos tempora nostra tulerunt,
Quem vidi, & quo cum sum sælix ipse locutus.
Sed tantum terris æui decus atra Decembris
Vltima, si demas vnâ, lux abstulit istinc:
Et tu Rege cares, palansque relicte Polone,
Pastorem Stephano similem, (si posset haberi:)
Vndique sollicitus per inhospita regna requiris:
Dij faciant tandem possis, quod quæris, habere,
Et quia Christicolæ inter, stas vltimus orbis,
Sæpe feris Christi violatus ab hostibus, id nos
Christiadas optare decet: Christumque precamur.
Nec longè quærendus erat, nisi fata Philippum
Sidneium terris, Octobris mense, tulissent,
Et cui, naturæ vice, successisse licebat,

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

Defuncto Stephano; si non prius esset ademptus:
Quippe, quod in quoquam tu suspicis, ample Polone;
Ingenij dotes diuinas; frontis honorem,
Supra plebeias, spirantem ingentia, sordes,
Linguarum numerum; Mauortia facta; manumque
Que non vult frugi, sed dici regia poscit:
Omne scio punctum nostrum tenuisse Philippum
Sidneium; & rebus tantis dignumque, paremque,
Seu spectes animos, seu vitæ tempora, noui.
Sed quem de nostris, tibi, magne Polone, Britannis,
Posse dari Regem, Stephano moriente, precabar
Sæpius: in cæli Deus hunc sibi splendida sumpsit
Limina, præstantem iuuenem, quem terra peremptum
Luget: & Anglorum natio, tibi Belgica tellus,
Hac mercede, dolet, seruisse: domique futurum,
Heu longè meliore, scio, mercede beâisset.
Hæc mihi sufficiat de te cecinisse, Philippe,
Non quasi quid tantis meritis satis: at quia semper
Metiri se quemque suo modulo, ac pede, iustum est.

ROBERTVS DOW.

L Vna quater pleno fulsit, quater orbe minuto
Defecit, cum nostra cadens suspiria Phœbus
Sustulit, ut feruens solet exhalatio tolli.
Illa Grinellais hærentia nubibus, altum
Vix Valsinghami tetigerunt æthera, flammis
Qui daret ansa sequi quò sol sine sole vocauit.

Elogium mili. Nunc lachrymis resoluta pijs (sic unde vocatur

tare D. Fulco-
n.s Griuel.

IGNIS ET UNDA redit) quæ præcessere sequuntur.

P Langite Poeta, Cygnus insignis metro,
Enthusiasmus carminum, ingenij Deus:
Lugete Musa, gloria Minervæ, artium
Cynosura, decima Pieris, Apollo choris
Oxonia luge, litteris lumen, tuis
Columnen alumniis, culmen inuidia tuæ:

Arcadia

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

*Arcadia luge pastor Admeti, gregis
Vir aries, alter Tytirus, sylvæ decus:
Mornæ luge, Galle Salusti geme,
Canora vestra laudis & lingua tuba:
Belga ingemisce, prælii rupes, tua
Pietatis ergo post Deum clypeus tuus:
Lugete Britones, natus in laudes Dei,
Re magnus, at spe maximus patria pater:
Lugete proceres Aulici, Charitum lepos,
Suada medulla, proximum Phœbo caput:
Dole malo Greu-ille, Patroclus tuus,
Mensura amoris, magna pars animi tui:
Luge Roberte frater, idem alter ferè,
Cui nec dederunt, nec dabunt cæli parem:
Fundas maria Maria, delicia tua,
Ipsa harmonia vita quâ constat tua:
Lugendo Coniux concita invidiam Deis
Cor, oculus, animus, spiritus sensus tuus:
Luge socer honorate, tibi Brutus, Cato,
Tibi dextra magnam & mutuam laudem afferens:
Avunculi lugete, spes, species, sinus
Honoris, heres oneris Atlanti Hercules:
ELISA lachrymam elide, quo fœlix eras
Hermes & Hector, bella seu pacem paras:
Convolue mundum tempus, atatum omnium
Stupenda Idea, seculi Phenix sui:
Natura partus mitte, cui dederas bona
Vni univiersa, flos & archetypus tuus:
Silicesce Virtus, unicus qui te magis
Natus beavit, quàm sui Nioben greges:
Luge Orbis orbe, luminum dominus, tui
Sol solus orbis, unde par superis eras:
Quid ille? tædet dicere: quid ille? occidit.
Gaudete Iberi fulmen Angligena Ioui
Excidit, & ipso fortius Ibero Ioue.
Gande parens Maria, quod iuncta es viro.*

E Gallico in
Anglicum
versu.

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

*Florente nato, sic viro & nato inclyta.
Gaude genitor Henrice, quod fueras pater,
Quod antè moriens recipis Anchises tuum.
Age mors triumphos, tanta terribilem prius
Turpemq; præda fecit, & pulchram, & leuem.
Gaudete Celi calitùs factò hospite:
Terris amores inuident celi amuli.
Luge Philippe, lugeant quod te tui:
Immò Philippe gaudeant tecum tui.*

Patris & filij
Elogia.

*Gaudere tecum qui potest, felix nimis.
SED QVO VOCANT te FAT A, quò Fama anocat,
SECURA VIRTUS numine SEQUETVR suo.
Sed acta noster Caesar aut scripsit sua,
Hastam sinistra, dexterâ calamum ferens:
Vel tu Grenille scribe, vel nemo potest,
Qui FULGOR ES Grenille VEL LVCI obuius.
Nam genus & atavos, quæq; non fecit, sua
VIX PVTAT, egregia fecit, his lucem admoue;
HIS ADDE FORMAM, lucis & forma comes.*

Anagramma
D. Fulconis
Grenil.
Elogia lugu-
bria D. Phi-
lippi & D.
Fulconis.

MATTHÆVS GVIN.

" **N**IL virtus exile sapit, nec serpit in ima
Valle, sed ardescens in summa cacumina tendit.
Hic, Sidnæe, vigor, mens hæc, hic spiritus alti
" Pectoris, acciuit propria sibi mole ruinam.
Quæ tua fata tuis rapuere Penatibus ora?
" Quæ retulere tuis? hinc, illinc, flebile fatum.
Hæccine post tantos tibi debita palma labores?
Non lauro decorare caput, sed funera luctu:
" Siccine fata iubent? hæc diri insignia belli?
O ingens, ô trux, indignum lumine monstrum,
" Cui cecidit mundo tam nobile tollere lumen.
Sed nec nulla geris, nec inania laude trophæa:
Quin licet hoc summos inter celebrare triumphos,
" Millibus ob patriam tete obiectasse periclis,
Occubuisse, domi clarum, belloque potentem.

Quid

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

Quid Bellona tuum, sic inuida prodis alumnum,
Vt cui fauisses Musis, non Marte faueres?
Inuida; vera loquor: Nam vis tibi nulla relictæ est,
Qua similem possis mortalibus edere prolem.
O fælix nimium proles, quæ læta supernas
Ad diuûm sedes terram indignata refugit.

THOMAS POTICARIUS.

IN PHILIPPI SIDNÆI
ARCADIAM.

C*V*M celebrent nostri quouis te carmine vates:
(Carmina carminibus quis facit æqua tuis?)
Pan Deus Arcadia tecum si carmine certet,
Arcadia certet iudice: victus erit.

EDVARDVS SAVNDERS.

O Sidnæ, tuos dum vexit spiritus artus,
Sospite te, sospes Belgia tota fletit:
Coniuge te, fælix vxor, Comitescque nepote,
Te nato, genitor, te generoque, focer:
Nobile par Equitum, Comitum par nobile fratrum,
Queis fueras hæres vnicus, atque nepos.
Sed nunc externis cecidisti miles in aruis,
Sunt tua sulphureo corpora fossa globo.
Viuus eques luget generum, Comitescque nepotem,
Vxor in exequias tristitia metra canit.
In cœlo, Comitum resides vbi stemma duorum,
Septemplex Helice, vel cynosura, micat.
Hoc igitur liceat tumulo superaddere carmen,
Hæc mausolæo sint metra sculpta tuo:
O nunc insuetum miratur limen Olympi,
Sub pedibus nubes, astraque celsa, videt
Præpollens hæres Equitum, Comitumque duorum,
His gener, & natus qui fuit, atque nepos.
Hic focer, ille pater, quod auunculus vnus, & alter.
Quatuor his hæres vna propago fuit.

Præpotens

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

" **P**ræpotens hæres Equitum duorum,
" Præpotens hæres Comitum duorum

" Occidit, magni soboles Gradiui.

Fundite fletus.

" Occidant Pæni gemitu leones,

" Lugeant sylvæ; chorili loquantur,

" Ingemant montes, lachrymosa tollant

Carmina rupes.

" Res tuas gestas canerem, Philippe,

" Facta narrarem, stratagema, laudem,

" Si mihi suavis superi dedissent

Carminen oloris.

" Interim nunc, halcyones volucres

" Sit satis nobis superasse flendo,

" Sit satis crebro cineres rigasse

Rore sepultos.

" Accipis vitam celebrem, deorum

" Dijs vbi mistos procures videbis,

" Atque te cernent superi vicissim

Astra tenentem.

" Quamdiu pisces fluuios amabunt,

" Aut aper spumans iuga montis alti,

" Hibla dum pastus apibus ministrat,

Prata cicadis:

" Tamdiu vestri celebres manebunt

" Nominis laudes, tua fama viuet.

" Excidet nunquam tuus ille nostro

Pectore vultus,

" **S**icut in occiduâ Phœbus se nube recondens

Clarior est radijs, quàm fuit antè, suis:

Ad vada Mæandri sicut modulamine cantat

Suavior, & voces dat moribundus olor:

Sidnæus vitæ nostræ sic Phœbus, olorque

Clarior est obitu, quàm fuit antè, suo.

IOHANNES DOVE.

TYN-

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

Tyndareus potuit clausum referare sepulchrum,
Ab Sidneie tuum rumpe, relinque rogam:
Pharmaca quamprimum Glaucus mellita bibisset,
Capit in extincto corpore vita, vigor:
Vndis è stygijs ambo erupere Palici
Quos peperit geminos diua Thalia Ioui:
Attica Minoiden gens interfecit, at ipsum
Exanimum patrijs Androgeona focis
Restituit vinum, Cressis Epidaurus herbis:
Non tua sanabat saucia membra Deus?
Tu, tu Promethen furtivos surripe torres,
Inspiretur huic vita nouata viro.
Heu mea vota miser, non proficientia cerno, "
Non video optatis pondus inesse meis.
Heu spes nulla tibi, nobis spes nullibi restat, "
Quin tu vermiculis vilibus esca fies,
Quin nos is fugiat, qui sacra luce refulsit:
Quà demptâ, est tenebris nubila nostra dies.
Esto tamen, constetq; tuum immutabile fatum,
At sperato deos nolle negare tibi
Id quod iustitia est, quod mens vult conscia recti:
Accumulant meritis premia digna tuis.
Marsq; Minerva, quibus longè charissimus esses,
Amplexu suau te coluere simul.
Iuppiter is secum pariter considerare regno
Iussit, iam possis dicere, regno deus.
Non miles terrestris ego, tam vilia sperno,
Rex nihil est, possis dicere, regno Deus.
Dicere regno Deus possis, non antea vixi,
Quando mors vitam est concomitata meam.
Iam metus omnis abest, hostisq; hasteq; securus
Sum, tormenta tonent, vulnera nulla dabunt.
Gratulor Hispanis, hi me fecere beatum,
Vulnus nolenti dulce dedere mihi:
Mors ea nulla fuit, sed ad istam semita vitam,
Sic saluus fieri saucius esse potest.

E

Sperno

D. Ph. Sidnæi Exequiæ: 2. 17. D

Sperne (nec indignor) tua prima insignia vite,
Elysios campos cum Ioue cinge tuos.
Parce metu, parceq; tume vi vindicis uti
Dulce tibi, at nobis exitiale fuit.

IOHANNES PELLING.

STELLATI PASTORIS ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ,
CUI NOMEN, PHILISIDES.

EXtremum hunc (mea Musa) mihi concede laborem,
Pauca ego Philisidi (sed qua legat ipse Robertus)
Cantabo: quis pauca illi, quis multa negaret?
Namq; erat ille mihi in terris Deus, illius artem
Excolui, similesq; dedi sub imagine formas.
Ille meos sublime modos tentare, paremq;
Imparibus docuit famam affectare Camenis.
Dicite Philisidem mea carmina, dicite vatem.
Sic Thamisi Oceano, tadarum lumina Soli,
Stramineasq; casas tectis & turribus altis,
Sic pedo appensam Sphæris volitantibus obbam,
Sic belli agminibus palantes montibus agnos,
Agricolæ ducibus, summis componimus imos.
Verum hic tantum Anglos inter caput exerit omnes,
Quantum inter volucres volucrum Regina minores.
Dicite Philisidem mea carmina, dicite vatem.
I, veteres iuxta corylos Philomela maritum
I pueri cadem, & vitium dictura sororis,
Et cum deficient luctus (quos posse dolendo
Deficere, & longo lachrymarum novimus usu)
Perge precor nostrasq; alijs iungendo querelas
Stellati hos gemitus, numerosq; imitare canendo,
Heu perijt carmen, perijt mihi carminis Author.
Dicite Philisidem mea carmina, dicite vatem.
Supremos da Cygne sonos labentibus undis,
Flebilibus campos & flumina vocibus imple,
Iamq; super gracili senio moriture genistâ

Calestes

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

*Celestes modulos meditare, & concava præter
Littora, vocales vicini marginis audi
Late reperonssus, & cum clamaueris ipsum
Philisidem, idem idem veniam, respondeat Eccho.*

Dicite Philisidem mea carmina, dicite vatem.

*Decide frondosa iam decide turtur ab ulmo
Ad viduum repetita trahens suspiria nidum.*

*Vise aditus cecos, nigra & spelea ferarum
Quare libens, donec totos lustraueris agros.*

Quod si fortè nihil vanis profeceris alis,

Et quem quaesieris studio iactatus inani

Perdideris, magnum non est si te quoque perdas.

Dicite Philisidem mea carmina, dicite vatem.

Nunc niuei vestrum Pastorem plangite saltus,

Nunc prata ex nostris bibite amplos fletibus imbres,

Nunc orni procera, humiles lugete myrica,

Nunc lacera obductis hedera spirate corymbis,

Nunc Viola vosmet violate, Rosaq; rubete,

Nunc Hyacinthe tuas, & plus quam nomina regis

Redde notas, cecidit maior Telamone creato.

Dicite Philisidem mea carmina, dicite vatem.

Mortua quid memoro lamenta? animata vocentur,

Parq; animi non parua tui, tua dicere facta

(Philisides) tentet Musis nutritus isdem

MIRAFILVS, fidoq; tui bene notus amore,

Mirafilus quo non viuis præstantior alter:

Namque illi primam cedens in funere palmam

Dixisti: Te nunc, te nunc habet ista secundum.

Dicite Philisidem mea carmina, dicite vatem.

O ego, quæ de te nonnulli insignia scribunt,

Scribentesque sciunt, & scirem, & scribere scirem!

Ensemque, clypeumque, & equum sessore frementem

Immoto, furiasque breues, dum feruidus irâ

Proruis, & qua tela vides densissima curris,

Per medias rumpens acies; & solus in armis

Adversos hostes iterumque iterumque laceassis.

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

Dicite Philisidem mea Carmina, dicite vatem.

Sed nec bella gero, nec sunt in prælia vires

Musa noster amor, Musis sua semper apud te

Premia, dum vitâ fruereris, grata fuerunt.

Pastores tumulum defuncto ornatæ parenti

Arcades, & tumulo antiquum superaddite carmen.

Pan Deus Arcadiâ tecum si iudice certet,

Pan Deus Arcadiâ dicet se iudice victum.

Dicite Philisidem mea carmina, dicite vatem.

Tasse poetarum saluâ Solymaïde princeps,

Primarumq; opera septem Bartasse dierum.

Nobilis, ut generis sis nobilitate beatus,

Confluite, & vestros istis apponite fletus.

Cogor enim externis quamvis inuitus ab oris

Emenducatos in supplementa rogare

Singultus: nostri tenues, nullique videntur.

Dicite Philisidem mea carmina, dicite vatem.

Non sic Archilochum Paros, aut Sapphō Mytilenæ

Æoliam, non sic Alcaum Bacchica Lesbos,

Non ita Stesichorum mæsta Himera, non & Athenæ

Ornantem indecores primâ gravitate tragados,

Non sic Musæum Thebæ, teretemvè Cyrene

Callimachum, non sic Colophon extollit Homerum.

Vt te (Philisides) natum tua patria iactat.

Dicite Philisidem mea carmina, dicite vatem.

Corduba Lucanum non sic, Senecæ sue nepotes,

Mantua Virgilium, mollem Verona Catullum,

Burdegala Ausonium, Florentia pulchra Petrarcham,

Nasōnem Sulmo, aut Cumæa Neapolis illum

Bis senos qui verba dedit vigilata per annos,

Non Venusina suum sic plorant oppida Flaccum,

Vt te (Philisides) raptum tua patria deflet.

Dicite Philisidem mea carmina, dicite vatem.

Tecum etenim Britonum liquere habitacula Fauni,

Tecum Sylvani, tecum abscessere Priapi,

Tecum Capripedes Satyri, montanæque Panes

Numina.

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

*Numina fugerunt, tecum, cui pascua cura,
Sacra Pales, tecum quicquid sperare Poeta,
Quicquid Pastores poterant. Ast omnia quando
Tecum discedunt, ego discedam quoque tecum.
Dicite Philisidem mea carmina, dicite vatem.*

Epigrammata.

N*V*per iocos volebam,
Lataſque res, modòſque
Latos simul sonare:
Sed dum iocos volebam,
Lataſq; res, modòſq;
Latos simul sonare,
Muſa ſonant Philippum.
Tum bella Belgicorum,
Leiceſtriasq; laudes
Cantare cogitabam.
Dum bella Belgicorum
Leiceſtriasq; laudes
Cantare cogitabam,
Muſa ſonant Philippum.
Ergo ioci valete,
Lataq; res, modìque
Lati simul valete.
Et bella Belgicorum,
Leiceſtriaq; laudes
In poſterum valete.
Noſtra dolendo Muſa,
Noſtra querendo Muſa,
Solum ſonant Philippum.

S*A*cer adueni Philippe,
Nec ut antè, Pallademue
Chariteſue, Apollinemue,
Solitaſue quero Muſas.
Voco, te inuoco, (Philippe)

D. Ph. Sidnei Exequiæ. D. Ph. D.

Mihi tu, Philippe, solus

Charites, Apollo, Pallas.

Mea sola Musa solus.

Mihi numen, o Philippe,

Mihi lumen, o Philippe.

Duro numina duriora ferro,
Sæua sydera sæuora fato,
Sen quid durius inuenitur illo,
Sen quid sæuius apparatur isto.
Ferrum flectitur igne molliente,
Fatum sistitur imperante celo,
Ignis, noster amor, nec illa flectit
Calum, vis Superum, nec ista sistit.
Duro numina duriora ferro,
Sæua sydera sæuora fato,
Sen quid durius inuenitur illo,
Sen quid sæuius apparatur isto.

Miles in Hispanos geminâ ratione Philippus
Tum patriæ causâ, tum pietatis erat:
Soluît in Hispanos rationem utramque Philippus,
Pro patriâ certans, pro pietate cadens.

Sidonia dominum lugentis ad æquora turba,
Altera pars volucres, altera saxa manet.
Lugentes, si saxa forent, volucres suæ, Philippum,
Quot volucres celo, saxa quot orbe forent.

Philippe qui te viderit,
Visumq; non cognouerit,
Notumq; non dilexerit;
Fidem mihi vix fecerit,
Philippe, quod te viderit.

Hercules

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

Herculis Herculeas laudes mervère columnas,

Una domi posita est, altera fixa foris.

Mars dedit hanc Batavis, illamq; Minerva Britannis:

Vtraque stat meritis firma, Philippe, tuis.

Columna Martis.

1 Non

2 sculpta

3 pietis for-

4 nicibus, stru-

5 es, Non inixta cel-

6 so culmine marmo-

7 ra, Non illa multorum

8 trophæa Artifici me-

9 dicata fuco: Sed tincta fu-

10 so prælia sanguine: Sed fracta

11 cursu tela volubili: Sed scuta

12 loricaq; & enses, Sola tuos faci-

12 et triumphos, Commissa campis prælia

11 Belgicis, Seruata seris tela ne-

10 potibus, Et scuta, loricaque &

9 enses, Perpetua veneran-

8 da cultu, que quando princeps

7 viderit Italus, Prin-

6 ceps Philippi nobi-

5 lis æmulus, O

4 summe clama-

3 bit Philippi

2 pe, O

1 me-

ritis monu-

menta veris.

D. Ph. Sidnei Exequiæ.

Columna Mineruæ.

1 O 1

2 magna 2

3 magni pro- 3

4 genies Io - 4

5 uis, Si sint poë - 5

6 tæ progenies Io - 6

7 uis, Quis tei poëtam? quis 7

8 negabit Progeniem Io - 8

9 uis extitisse? Laurus poë - 9

10 tam te viridis probat, diuina 10

11 virtus progeniem Iouis, Virtute 11

12 diuina, Philippe, Et viridi cele - 12

12 brande lauro. Quem cum poëtam Iuppiter 12

11 Angliæ, Ingrata questus secula 11

10 dempserit, Nec Iuppiter talem po- 10

9 etiam, Secula nec referent 9

8 futura. Tu sacra vatis 8

7 laurea præmium, So - 7

6 læ Philippi relli - 6

5 quæ pij, Flo - 5

4 resce ut infig - 4

3 nem Philip - 3

2 pum Po - 2

1 ste - 1

ritas - sci -

at esse vatem.

2109 2109

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

M Irabar, quòd nulla mihi tua fata canenti
Musa, Deus nullus, nulla Minerva fuit.
Vt tamen accepi tecum (Sidnæ) Mineruam,
Musaq; & sacros te rapuisse Deos:
Mirari minimè potui, quòd nulla canenti
Musa, Deus nullus, nulla Minerva fuit.

S Ubscripsit Bruti statua Romana iuuentus,
Quam, Brute, vellem viueres.
Nos Bruti Soboles hac ad tua busta canemus,
O si, Philippe, viueres.

T Res, tribus inq; locis, tribus & tres mensibus omnes,
Tres tribus officijs, nominibusq; tribus.
Tu Maior pater Henrice, Augustog; Maria
Mater, & Octobri, Nate Philippe, peris.
Præbuit his, Matri Ludleia, Vigornia Patri,
Et nato mœstam Geldria mœsta necem.
Personæ cum tres, & cum tria cuncta fuerunt,
Heu tribus Exequijs unicus annus erat.

P Vlcher, Honoratus, Iustus, Laudabilis, Insons,
Perdoctus, Prudens, Viliūq; Sciens:
Omnia vis vxo complectar nomine verba?
Omnia in hac una voce, PHILIPPUS, babes.

M Vlti multa de Platone,
Plura at de Platonis anno,
Anno maximo recensent.
Post annos ferunt futurum
Millenos Platonis annum.
Ac ipsum suo sub anno
Annosum simul Platonem.
Facta hic, quæ fuere, fiunt
Illo quo fuere gestu:
Dicta hic, quæ fuere, dicunt

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

Illâ quâ fuere formâ.

*O si vel Plato rediret,
Magnus vel Platonis annus?
Ut, quæ fecerit Philippus,
Ut, quæ dixerit Philippus,
Rursus facta, dicta scirem;
Tum, quæ fecerit, viderem;
Tum quæ dixerit, notarem,
Tantum non mori viderem,
Verba extrema non notarem.*

C*Ycnigenæ Pollux, Castorq, Heleneq, fuerunt,
Hic pugil, alter Eques, Græcia lux tertia gentis:
Diuiso fratris Castor diuinus honore:
Dimidio Pollux concesso numine numen:
Clarus uterq, animis, & nobile sydus uterq;
Hoc orto cadit ille, cadunt, oriuntur utrinq.
Cycnigenæ, Sidnæigenas: Polluxq, Philippum,
Castor Robertum referunt, Heleneq, Mariam:
Hic pugil, alter Eques, nostra lux tertia terra:
Diuiso fratris deus est Robertus Honore:
Numine dimidio numen caeleste Philippus:
Clarus uterque animis, & nobile sydus uterque:
Hoc orto cadit ille, cadunt, oriuntur utrinque.*

S*IC me clare tuus Philippe splendor,
Sic caelestia dona, sic potens mens,
Sic digni superis iuuant honores,
Ex quo desieres superstes esse,
Ut, ni me cruciet dolor quod absis,
Totus latitia leui liquefam.*

*Sic & me cruciat dolor quod absis,
Ex quo desieris superstes esse,
Ut, ni, clare tuus Philippe splendor,
Ni caelestia dona, ni potens mens,
Ni digni superis inuent honores,
Totus mestitia graui rigezam.*

Author.

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

A Vthor meorum carminum,

Trina causa Tragedia,
Cresi, Philota, (proh scelus)

Et sena Pelopis domus,

Quas inchoaram prosperè

Nitens auspicijs tuis,

Sidnae vates occidis.

Cuius sena Tragedia

Fatopœta senior

Trinam sola Tragediam

Cresum, Philotam perdidit,

Et senam Pelopis domum.

M Ars equitem vidit meliorem Marte Philippum,

Mars Equitem Pediti noluit esse parem.

Glande femur iuueni fregit, ridensque, Philippus

Non erit (inquit) Eques, non erit inde pedes.

D V M lachrymas lachrymis, & questus iungo querelis,

Lachryma nulla mihi, nulla querela satis.

Ut pro te lachrymas, quas vellem effundere, possem,

O utinam totus verterer in lachrymas.

T E nequeunt nostri immortalem reddere versus:

Tu nostros potes immortales reddere versus.

Q Vid sit rogas, quod singulis propè versibus

Semper Philippum nomino?

Hos dulciores credo versus, in quibus

Magis Philippum nomino.

RICHARDVS LATE-WAR:

M Oribus, ingenio, vultu, pietate, Philippe,

Vix peperere pares aurea secla tibi:

Aetas, quæ peperit te ferrea nomine, verè

Ferrea facta fuit non nisi morte tua:

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

Cætera secla viris contenta secunda secundis,
In medio medios obtinuerunt modos.

O nos (annæ canam miseros queis stella Philippi
Canduit? an faustos, quos latet illa, canam?)

O nos experti fortunam vtraique, sed inde
Infauti, quibus hæc postera peior erat.

Iuppiter elingues primò fecisse dolores
Fertur, & ad voces impedijſſe viam.
Nunc dolor exortus suppressa silentia rumpit,
Ignarusque modi fando nefanda refert.
Aut sua destituit virtus antiqua Tonantem,
Aut sors dura nimis nostra, Philippe, fuit.

FRANCISCVS COCVS.

Cælica Sidneus cupiebat mystica Phæbi
Noscere, Sidneum Phæbus ad astra vehit.
Quem Deus ille Deum summo dignatus honore,
Indignum terris, censuit esse Deum.
Phæbus ei nomenq; suum, numenque relinquit,
Nec quis præter eum Cynthia astra regit.
Fausta sed hæud magna est mutatio facta Philippi,
ΦΟΙΒΟΣ (sen terras, sen colit astra,) fuit.

Sidneum Musis parilem; ---
Heu nimium celeri, ---
Sidneum Phæbo comitem, ---
Heu nimium seuo, ---
Sidneum patriæ columen, ---
Et celeri & seuo funere Parca rapit.
Vtterius ne tende odijs, satis ampla triumpho est
(Parca parum parcens) victima cæsa tuo.

TER conata loqui, mea Musa ter ora repressit,
Hæsitq; in titulo mæsta, Philippe, tuo.
Tu quia claudus eras, en te mea Musa sequendo
Gauisa est gressum clauda referre tuum.

ROWLANDVS SEARCHFIELD.

Gracia

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

Græcia pugnacem dum cingit milite Troiam,
Pelidem amisit gens querebunda suum.
Anglia Teutonicam dum fortiter obsidet urbem,
SIDNEIVM amisit gens miseranda suum.
Vtraq; gens, quod plangat, habet: damnum Anglia maius
(Quamquam hoc infelix non ita iactat) habet.
Inuida mors homini, successibus inuida nostris,
Cur nos insolito plectis iniqua modo?
Inuida, cum Græcum rapuisti immitis Achillem,
Non in Achillæo corpore Homerus erat.
Inuida, Sidneium cum tollis, tollis vtrumque:
Mæonide is plenus, plenus Achille fuit.
Dicite, Mæonium qui nostis, dicite, vatem,
Si non hic illo maior Homerus erat.
Ille stupenda canit, sed quæ non gesserat ipse:
Hic miranda canens, ipse canenda gerit.
Dicite, Pelidem qui nostis, dicite vates,
Si non Pelides hic quoque noster erat.
Par erat in multis, & in isto maior Achille,
Arte hic alterius claruit, ille sua.
Marte pares, & morte pares vtrique fuerunt:
Vtrique insidijs occubuerunt pares.
Ambo etiam iuvenes, & inermes ambo peribant:
Hic femore interijt saucius, ille pede.
Dicite qui natum Thetidis, qui nostis Homerum,
Dicite, si non hic vnus vterque fuit.
Hei mihi iam neuter remanes, quod vterque fuisti,
Heu nimium Superis (summe Philippe) places.
Ipsos credo Deos, qui humana negotia curant,
Affectasse melos (summe Poeta) tuum.
Hoc scio, Dij superi (seu te, seu carmen amârunt)
Te dudum ad superas abripuere domos.
Inuideo cælis (Superi hoc ignoscite crimen,
Crimen idem vestrum, dum rapuistis, erat.)
Inuideo cælis, vtinam quoque demere possim
E cælis animam (clare Philippe) tuam.

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

INter Pieridas lis est exorta sorores,
Vtra foret plectris erudienda tuis.
Oueærin reliquas, dignissima vincere, vicit:
Sidneium ad sedes sustulit illa suas.
Oueærin nunc es Sidneie, Deumque tueris,
Inter Cælicolas cælica metra canis.
O precor, egregio cum vincas Orphea cantu,
Orpheium metris, si potes, adde dolum.
Ille suo infernos fletebat carmine Manes,
Tu plusquam Orpheio carmine flete Deos.
Sed metuo, ne Dij nimia dulcedine victi,
Te nullâ victi fraude redire sinant.
Si prius harmoniam cælestis motio fecit,
Accessu fiet dulcior illa tuo.
Iam video celeri psallentes ordine stellas,
Et duce te lætas munus obire suum.
Ergo cum præsunt humanis sydera rebus,
Et tu sedem inter sydera primus habes:
Sis bonus ô fælixque tuis, & sydera mulcens
Propitia illa tuis ciuibus esse iube.
Si pestes pariant, luat has Hispania pestes:
Gens vt Ibera hostem te sciat, Angla ducem.
Pone animos, Hispanæ, tuos, & mitte triumphos:
Cur perijsse putas, quem superesse lues?
Non ille inuitus, sed verè inuictus abiuit,
Moxque nouâ vobis inferet arte malum.
Tutiùs ex alto vestras turbare cohortes,
Tutiùs ex alto mittere tela potest.
Non ille ad superos, quia pulsus morte, recessit,
Accersente iuit patre, vocante Deo.
Offensa ingratas oderunt numina terras,
Et quas oderunt deseruere domos.
Ille Deos semper cum sit per cuncta secutus,
Nunc quoque pergit eos in sua regna sequi.
Illuc ante Pater fælici morte præiuit,
Illuc mater cum sponte secuta volat.

Ille,

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

Ille, Deos, patremque suum, matremque secutus,
Iure, Deum patriæ prætulit, astra solo.
Nil queror, ô superi, non te Sidneie reposco,
More tuo pergas moriger esse Deo.
Iam mæsta indignum compescuit Anglia fletum,
Anglia læsa tuo funere, læta tamen.
Te perijsse dolet, sed sic perijsse triumphat,
Quanquam te nec sic, nec perijsse cupit.
Nec perijsse tamen sine crimine dicere possum,
Et vitam & patriam (nunc quoque saluus) habes.
Patria terra tibi cœlum est, patria Anglica tellus;
Illa tibi vitam reddidit, ista dedit.
Tu sicut patriam, dum vixti, vtramque colebas,
Sic quoque nunc, tanquam viuis, vtramque colis.
Angelicus nunc es, prout Anglicus ante fuisti:
Anglia cælesti est terra propinqua polo.
Te quid abesse queror? vicina est Anglia cœlo,
Nec tu igitur cœlum nactus abesse potes.

Q Vis desiderio sit pudor, aut modus
Tam chari capitis? lugubris Anglia,
Exhausta quamuis sit dolore,
Denuò iam renouat dolorem.
Si possint animas fata remittere,
Lassabit precibus gens Britonum Deos,
Vnumque deposcet, Philippi vt
Restituant animam perempti.
Nunc est Pythagoram cum cupiam sequi,
Si quis Pythagoram *ms. ἀποπειν* probat,
Possuntque mentes mortuorum
In noua corpora transmeare.
Si quis Pythagoras suaserit Angliæ
Sidneio similem posse resurgere;
Hac lege pubes Anglicana
Pythagoræ placitis studebit.
En plus pollicor: (pacta quis accipit?)

Non

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

Non is Pythagoras, sed mihi erit Deus,
Quicumque nobis, vel Philippum,
Vel similem dederit Philippo.

Verum, mille licet secula defluant,
Talem mille virum secula non dabunt.
Nunquam relicto Stagirita,
Pythagoræ documenta discam.

Si Sidneie nequis restitui integer,
At largire animi dimidium tui.
Terram Britannam perbeabit
Mens tua dimidiata totam.

Fælix ille, animus quem tuus imbuet:
Vincet mellifluis cantibus Orphea:
Ipsæque Musæ si laceffant,
Ne dubitet superare Musas.

Fælix ille, animam qui retinet tuam,
Seu terræ fuerit, siue poli locus.
Illum beatis haud timebo
Vel superum assimilare tectis.

SEPVLCHRVM PHILIPPI.

PAR sibi cum cuperent Musæ componere nomen,
Ex proprijs titulis hoc composuere, PHILIPPVS.

Primam Philippe dat tibi Polyhymnia.

Hilaris secundam dat Thalia literam.

Infert Idæam pulchra Calliope suam.

Laudē hisce Clio addidit, & vt nomen magis

Illustre faceret, literas iunxit duas.

Poeta fueras idque Melpomene sonat.

Peritiam omnem tribuit Euterpe tibi.

Vrania cælum, præcipueque octauum dedit.

Sociat beato summa Terpsichore choro.

Literam dat sola nullam, plus tamen Erato dedit.

Totus eras *Extr.*, se totam Erato dedit Philippo.

Non

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

NON bene conseruant terrena sepulchra sepultos.
MARMORA diffindit CAPRICIVS, ahenea tēpus
Corpora consumit, lacerantque cadauera vermes.
Hoc vt præcaueant Musæ, immortale sepulchrum
Sidneio statuunt, & clam sua nomina iungunt.
Nil tamen istud habet nisi nomina sola Philippi.
Anglia corpus habet, cælestis patria mentem:
Musæ, quod reliquum est, auidæ clausere sepulchro.
Credite mortales, Musæ hoc posuere sepulchrum.
Ipse laborantes, aptantesque omnia Diuas
Aspexi, tenuique meo conamine iuui.
Ecce hoc Pierides mihi pro mercede rependunt,
Vt tutus sua facta meo sub nomine prodam.

ORpheos ad tumulum lusciniæ siqua canebat,
Cantu auibus reliquis dulcior illa fuit.
Dum, Sidneie, tuum canto fatum, Orphea canto:
Sed dulcem immensus non finit esse dolor.

QVot Musas Helicon, vel quot Parnassus habebat,
Tot, Philippe, tuum grammata nomen habet. *Philippus.*
Et quot Aristoteles deprendit in æthere cælos,
Tot, Sidneie, tuum grammata nomen habet. *Sidneius.*
Nomine par Musis cum sis, & nomine cælis,
Non quero ad laudem nomina plura tuam.

SYllaba prima brevis quando solet esse Philippi,
Das vitio, longam quod mea Musa facit?
O vtinam posset mihi longior esse Philippus,
Vita nequit, nomen longius esse potest.

PAN deus Arcadiæ cum Phœbo carmine certans,
Sæpius a Phœbo carmine victus erat.
Cum deus Arcadiam melior Sidneius adisset,
Euicit cantu numen vtrumque suo.
Quem, quia mirifico superauit carmine Solem,
Ecce supra Solem numina iusta locant.

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

” **Q** VI Sidneie tibi fatalis contigit annus,
 Huic (inemini) terræ flebilis annus erat.
 Perdidimus fruges (fructum, floremque, Philippe,
 ” Angli amiserunt, te pereunte, suum.)
 Tum pluviæ assiduis sedarunt pascua stagnis,
 Immensam passa est terra Britanna famem.
 ” Scilicet hæ pluviæ lachrymarum signa fuerunt,
 Illa fames mortis nuntia dira tuæ.
 ” Iuuerunt lachrymas lachrymantia nubila nostras:
 Arida non potuit terra dolere satis.

PEr dona priego ô Filipp' amante,
 Di te piu dotti deono cantare:
 Vn' illodato lode non pùo dare.

Ma vostre lode Filippo son tante,
 Che farno mi parlar essend' infante.
 Non so chi parlai, ma di te parlando
 So chi non posso dir non honorando.

IOHANNES LEEVS.

Q Visquamné tutus vulgat arcanum Iouis?
 Tantumné quisquam tutus audebit scelus?

O si quis ausit, ausit ô utinam semel
 Vulgare nobis consilia quæ sint Iouis.
 Nemoné id audet, Musa, si nemo velit?
 Tu potis es: aude: dic lubens animum Iouis.

Quid extimescis? spiritum audacem cape.

Sed Musa vereor (inquit) hoc ipsum Iouis,
 Cui tum minatus, sic renuo, quid tu times?
 An id remor det nomen? etiam vel Iouis
 Arcana profer, si quod arcanum scias.

Mox illa quoniam vis (ait) sic summam habe.

Sidneius heros nomen insigne admodum.

Quid tantus heros? perijt. o fatum grane.

An perijt heros tantus? o tristis sonus.

An tantus heros perijt? o Iouis fidem.

Sed perge Musa, non adhuc cessa loqui,

Acerbiora

D. Ph. Sidnei Exequia.

*Acerbiora si quidem nescis loqui.
Iucunda pone tristibus, muta vicem.
Non qui perierit, aut ubi, vel quo die
Perierit opto scire, nisi forsan diem
Locumq, diris execrer semper meis.
Perisse satis est, ut sciam plusquam satis.
Sed perge Musa, principis tanti necis
Effare causam, voce properata edoce.
Inuita nimium, post tamen cessit lubens.
Sed ante vocem flebiles praefert notas,
Et duplicatis manibus, & verbis suis
Sic orsa, summi protulit mentem dei.
Infaustus annus ille supremus tuum,
Philippe, patrem sustulit, nostrum decus:
Cumq, anima sursum permeans caeli globos,
Ad summitatem mobilis primi pedem
Tulisset, illam caelum felix chorus
Excepit, illam Iupiter mensa sua
Dignatus, haurit nectaris plenos scyphos.
Conuiuia factus, & sedens propter deos.
Henricus ille, gustat appositae dapae:
Conuexa caeli contuens passim, locum,
Lociq, fabricam spectat intentus nouam:
Novitate rerum percitus stupuit recens.
At plura cernere extimulat illum calor,
Nec dum videndo se satiat ardens sitis:
Animas receptas scire (qua caelum incolunt)
Numerando tentat saepe, sed vanus labor
Labore numeros repetit immensos novo.
Quod cum Deorum summus aduertit pater,
Quid tu recenses inquit illarum choros?
Id solus ego possum, id volo soli mihi.
Huc usq, felix exitus rerum stetit,
Sed iste felix exitus punctum fuit,
Quo terminatur gaudij tanti modus,
Et unde fletus lineam eduxit suam.*

D. Ph. Sidnæi Exequiæ. 12. 49. D.

Hinc namq³ ponit calculos suos Tonans,
 Et quodq³ memorat numen alterna vice,
 Attende paucis, comperit numeros pares.
 En quid sequatur: hinc enim reliquus dolor,
 Gausus impare numero imparem petit.
 Henrice natus sanguine exortus tuo,
 Unus Philippus unus atque impar fuit,
 Cui destinaret imparem in calis locum.
 Transacta res est: Numinum assensit cohors.
 Mox enocati Phœbus & Phœbi soror
 Iussu Deorum (sic enim superis placet)
 Diu Philippum lumine alterno diu
 Querunt Philippum, qua patuit usquam via.
 Et manè velox Phœbus attollens iubar,
 Quà regio cœli spectat orientis plagam:
 Serus sub undis Tethyos mersus caput
 Porrexit horas hyemis incepta breues.
 Sub nocte quarens postea Phæbe, quater
 Coeunte cornu lumen amissum nouat.
 Sed diminutus solis exhausti vigor
 Sua sororis fecit obscurum globum,
 Qui dum vapores (sicut in motu solet)
 Ad congelatos traheret aereos sinus,
 Euexit iidem lachrymas fusas humo,
 Quæ tum dolendo mortuum Henricum patrem
 Cecidere passim plebis attonita genis:
 His orta nubes Ditis inferni specu
 Caliginoso spissior sequitur comes
 Quoquo Philippus fixit, aut mouit pedem,
 Diuq³ condit solis igniferam facem,
 Ne qua futurum hunc videat in terris Deum.
 Post conspiciatus nubis obscura dolos,
 Terrere capit Phœbus impatiens moræ,
 Cecamq³ nubem soluit in tenues aquas,
 Delapsus imber plenus infesto sale
 Inuenile vexat Cereris enata caput,

Arente

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

*Arente culmo vana procumbit seges,
Humore nimio succus herbarum perit.
Nec dum quiescit torridus Phœbi calor,
Simulatq; libra temporum moderans vices
Teneret horas lancis equali ingo,
Diemq; nocti faceret in cursu parem.
Tandem Philippum herosa quaesitum vides
Plenum Gradivo Belgicos fines manu
Sua tuentem: nec tamen cessat furor.
Dura minister sortis & scelerum caput
Nigrita lberus protinus tanto duci
Iubente sole (sol enim metuit dolos)
Femur sinistrum glande lethali ferit.
Iam vulneratum corpus in terris iacet,
Inuulneratus animus ad superas domos
Euectus inter calites potitur loco.
Unde execrandus ille supplicium luat,
Sceleratus, excors, filius dubij patris,
Quisquis Philippi sanguinis fuit reus.
Ergo, Philippe, promoue causam tuam.
Nouus priores circulos annus rotat,
Et sol eundem repetit ingressus diem.
Iam vindicabis, si quidem manes habent
Curas priores, nec perit superis amor.
Noli quiescant odia patrati nefas,
Violentus iras animus aeternas agat.
Et Anglicana militum fortis cohors
Inexpiata bella perpetuo gerat.
Vbi sic loquuta est Musa, vindicta siti
Arere capit lingua dediscens sonos.
Exinde vocem irata compressit suam.*

THOMAS HUTTONVS.

EX vario Pallas necebat flore coronam,
Illam Sidnæo Diua datura suo.
Dumque rosas violis intexit mollibus albas,
Crescit & in Sphæram flore corona nouo.

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

Deficiunt flores, in qualum sedula palmas
Ingerit, in qualo forte cupressus erat.
Aspicit, ex imo suspiria pectore ducit,
Sidnæo metuit suspitiosa suo.
Abijcit è læuâ (Nam læuâ prenderat herbam)
Qua (puto) malebat tum caruisse manu.
Vix in subiecto requiescit poplite læua,
Vicina que cadens herba recumbit humi.
Cum fama ad Diuæ metuentes aduolat aures,
Delicias narrans interijisse suas:
Excidit è gremio qualus, manibusque corona,
Et de sedili labitur ipsa suo.
Mox vultum solitus color, & calor ossa reliquit:
(Hæc Niobes, credo, forma gementis erat.)
Tandem immortalis recreata vigore, stuporem
Excudit, & gelidum pallida corpus adit.
Quod simul ac turpi sædatum puluere vidit,
Vt sit ei similis, sædat & ipsa genas.
Post ubi districto vestem illi discidit ense,
Vidit & in tenero poplite vulnus, ait.
Quam tibi cum dulci communis Adonide fors est?
Illi transfodit bellua dente femur.
Quam mihi cum tristi communis Cypride fors est?
Et mihi delicia iam periere mea.
Inuida gens hominum, genus inuisumque ferarum,
Tutò in delicijs quin licet esse Deæ?
Sidnæus nobis, Cytharææ charus Adonis,
Interijt simili charus vterque modo.
Non licet in pulchro diuinam corpore mentem
Claudere, continuò quin noceatur ei?
Huic (ait) ipsa malo posthac prospexero, viuet.
Nec tamen huic corpus, cui noceatur, erit.
Hec dicens cæco conclusam carcere mentem
Emittit, superas aduolat illa domos.
In quibus æternam carpit secura quietem,
Et nihili insidias pendit, Ibere, tuas.

Noluit

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

NOLVIT ALAS.

Astra petiturus SIDNAEVS noluit ALAS.
Scilicet Icaream meminit, timuitq; ruinã.
Linquenda tell. frigidis stagnans aquis
Alis minata est pôderis nimium sui.
Tangenda crebris sydera nixibus
Vstura plumas ignibus.
Virtus nescia cum foret
Frigore stringi,
Ignibus vi:
Illâ nictur inficâ
Sidnæus, illi nec calor
Ignis, nec vndæ frigora subditæ
Obesse possit, quin polû rectâ petat,
Quin præpotētis assidens lateri Iouis,
Præsentî decoret possessum numine cælû,
Adiecto illustret subiectam lumine terram.

Quin cum Sidnæi Musarum funere funus
Ducitur? & Musæ, vereor, periere gemendo.
Consenuisse ferunt ipsam lugendo Thaliã,
Tardiùs adq; suum solitò venisse poetam.
Quis reliquas vel sperat adhuc superesse sorores,
Queis magis in tristes propendent pectora luctus?

HENRICVS PRICEVS.

LA Etantur superi: Nos querimur pigri?
Sidnæus valeat: Si bene bellico,
Captiuo, cimeri: Quam bene cælico?
Fausto cur miser inuides?

H. SMITH.

ECLOGA.

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

ECLOGA.

Oceanus, Tamisis, Sabrina, Rhenus.

Aurea flauentes violasse Britannia crines
Dicitur, & lachrymis implēsse fluentibus ora,
Sidnæi post fata sui. mox abdita syluis
Mœsta latet medijs, rutilo nec ut ante pyropo
Distinguit chlamydem, nec vestibus implicat aurum:
Sed corylos inter, candentia pectora palmis
Plangit, Nympharum circumuolit ante corona.
Nunc Essex fecunda croci, nunc vitrea venit
Suffex; & nitidis illic Cornubia venis,
Hic steterat ninei pecoris Lincolnia diues.
Iamq; polo planctu rupto, proh Iupiter omnes
Ingeminant, & vos o conscia sydera facti:
Sidneus cecidit? vix ah vix Flandria tanti.
Venerat huc etiam qua stemmate floret equestri
Cestria flens, manibusq; soror Salopia iunctis,
Et belli fulmen proles generosa Brigantum,
Terq; quaterq; tonans, heu non est Flandria tanti.

Nec non & reliqua vineta pallentia vittis
Tempora ceruleis, & mæsta fronde cupressi,
Angliades adsunt; & Cantia concolor illis,
Cantia, Nympharum qua non florentior vlla
Sidneo viuo: sed nunc post fata Philippi,
Infelix roseos lanianuit Cantia crines.

Iam Faunus doluit, Satyri doliuere bicornes,
Et virides Nymphae caput occuluere sub antris.

Non tulit hos fletus Tamisis regnator aquarum,
Sed pede nectareo fulgentem libat arenam,
Et mare veluolum refluis allabitur undis.

Currit ab occasu, (qui quondam regia proles,
Nunc flumen) Sabrina, via per mille meatus:
Oceaniq; sui spumantes appulit ades.

Voluitur

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

*Voluitur huc etiam, quo non formosior olim,
Rhenus; nunc crudo maculatus sanguine vultum.
Quos ubi conspexit, pietis discumbere lectis
Ceruleus iussit genitor, nectarq; ministrant
Naiades, & conchis oneratur mensa marinis.
Post epulas, antrum, vino quod forte pependit
Pumice, perveniunt, glabrisque sedilia saxis;
Et pater Oceanus scopulo sic orsus ab alto.*

*Oceanus. Vos ô felices interlabentia terras
Flumina, quandoquidem, glauco consedimus antro,
Dicite quaeso mei vitamque necemque nepotis.
Hoc duri carmen scopuli, fluctusque sonantes
Expectant, & qui texunt umbracula topi.
Vos vitam, Rhenus crudelia funera dicet.
Incipiet Tamisis, Tamisin Sabrina sequetur.
Alternis agitote, placent alterna Philippo.*

*Tam. Cantia virgo fuit primis qua floruit annis,
Ambrosias collecta comas, pallaq; refulgens
Quam color ardentis Tyrius suffuderat auro.*

*Sab. Non digitos Aurora nitens, non Flora capillos,
Non oculos, non labra Venus, non colla Dione,
Non aequat Pallas gressum, non Cynthia vultum.*

*Tam. Illam Nereides inter, Nymphasque sorores,
Carpentem violas, & suave rubentia poma,
Vidit crinitus (nam, quid non vidit?) Apollo.*

*Sab. Vidit, & obstupuit, laudat, laudando calorem,
Traxit, & Idalia prae fixus arundine Phæbus
Maiores, genuit, si fas est credere, Phæbo.*

*Tam. Fas est, sic etenim Pelide gloria Pelei,
Deiphobo Priamus, titulo Pallantis Evander,
Saturnusque Ioni cedit, Phæbusque Philippo.*

*Sab. Nascenti puero circum cunabula flores
Dant Nympha, manibus blande dant lilia plenis,
Et tanto felix Oxonia gaudet alumno.*

*Tam. Et puer Oxonia tali nutrice beatus.
Huc etenim spretis Pallas migravit Athenis,*

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

Huc Musas venisse ferunt, Helicone relicto.

Sab. *Dum parvus tenero nutricis ab ubere pendet,
Nectar & ambrosiam nutricis ab ubere promit.*

Tam. *Crescenti Musa scribunt in cortice nomen,
Et pueri nomen pariter cum cortice crevit.*

Sab. *Novit enim luna maculam, solisque laborem,
Stellarum lapsus, pictamque coloribus Irin;
Quid terras quasset, rapidumne retorqueat astum;
Grandine cur pallet, ventis rubet aurea Phæbe.*

Tam. *Nec tantum radio surgentia sidera cali
Descripsit, terras etiam terraque meatus
Viderat, & vasti sinuosa volumina ponti,
Quâ sol vel tollit, vel tingit in æquore, currum.*

Sab. *Non unquam vixit inuenis florentior illo.*

Tam. *Nec vivit (michi crede) senex prudentior illo.*

Sab. *Sidnaum Daphne, Sidneum candida Phyllis,
Sidnaum Crocale petijt, petijtq; Lycoris,
Sed nec eo Crocale, nec flava potita Lycoris.*

Tam. *Hunc tamen obtinuit Walsinghamæa propago,
Cui tantum cedit, quamvis formosa, Lycoris:
Aspera puniceis quantum dumeta rosetis.*

Sab. *Obtinuit, dulci que viro, Iunone secunda,
Formosam peperit Nympham formosior ipsa;
Felix ab tanto nimium nimiumque marito.*

Tam. *Ille viros etenim tantò supereminet omnes,
Attica stridentem quantò Philomela cicadam.*

Sab. *Qualis in ore lepos? quot, qualia, quanta canebar?*

Tam. *Et quæ maiestas? ô qualia, quanta gerebat?*

Sab. *Charus erat Musis, vicique poëta poëtas,
Doctaque Pieria lambebant tempora vittæ.*

Tam. *Gratus erat Marti: tor sitq; volantiæ tela,
Letaque vittricem decorabat laurea frontem.*

*Hunc mea Musa canet, cum sol elatus Eoo
Cardine, cumque cadens portu se condit Ibero.*

Sab. *Quid Musas memorem? cane quæso Philippe Philippus;
Tu solus poteris cedit tibi magnus Amyntas;*

Et

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

Et Pan cantando victus, sua frigida liquit
Menala, licturus credo tibi Thessala Tempe.
Ille vel Arcadica dum lusit arundine tecum,
Ille vel Arcadica se dixit arundine victum.

Ocea. Formosi fluuij, vestro pro carmine grates
Do, semperque dabo, dum lucent sydera, dumque
Gloria Sidnæi complebit menia mundi.

Incipe Rhene precor, paruas transcede myricas,
Non semper saluunca placet. caput altius effer,
Dic Anglas acies, magnique tonitrua Martis:
Me rogitante, meus non irascetur Apollo.

Rhe. Non nunc, ut quondam, tenui modulamur auena:
Egredimur syluis, pastorum linquimus arua:
Dent veniam Musa, multò maiora canemus.

En fera Tartareum barathrum, noctemque perfundam
Deserit Alecto, Ditis pallentia regna:
Ac alium Phlegetonta petit. nam turbinis instar
Aduolat Hispanum (quo non crudelior orcus)
Deliciasque suas sic est affata Philippum.

Sic ignaue situ galeam squallere paternam,
Et luxu patiere tuos languere lacertos?

Non satis est Lybiam patris virtute subactam
Amitti, lecto dum molliter ossa reponis?

Non satis est frangi bellis, ac Marte retundi?
Sed trades molli gemmantia sceptrâ Sicambro?

Ausus eras olim nil quicquam tale merentem
Tollere, teque tui Caroli satiare cruore?

Iamque tuum metuis populum, populumque rebellem?

Non puduit maculare torum, lectumque ingalem

Pessime? iamque tuum ferrum maculare pudebit?

Fare, quid expectas? an dum tibi clauiger adsit

Papa? vel in gremium tibi defluat aureus imber?

I nunc, & dormi, securam carpe quietem,

Te monachi cingent precibus, ne belliger Anglus

Ladat, neuè tuum rapiat Dracus impiger aurum,

Magnanimòne Draco se dedat sancta Domingo.

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

Dixit, & auertens tortum de fronte colubrum,
Arripit, & regi latus inter & ilia subdit.
Haud mora, terribilis rauco clangore tonabat
Buccina, Parmensis Flandrum populatur agellum,
Flammarumq; globis crepitantibus omnia vastat.
Interea Batano, Phæbum, responsa petenti,
Sic cecinisse ferunt. Hispanum frangere bello
Non Gallus, non Turca potest, non mille phalanges:
At virgo Regina potest, stirps alma Tonantis,
Quod nec Turca potest, nec possunt mille phalanges.
His super, induti ramo viridantis olivæ,
Cerulea radentes arata puppe volabant
Belgæ, jamq; tuos subiére Britannia portus.
Ex templo regina viros in tecta vocari
Imperat, & solio flammæ imitante corusco
Consedit, magna procerum stipante corona.
Ast illi, quando coram data copia fandi,
Aspèctant vultum, maiestatemque verendam,
Attonitique stupent. nam gemmæ veste rigeant
Baccarumque decus; quales Sydonia Dido,
Vel quales Hecube Troia florente gerebat.
Parua cano: régēs regina, viròsque virago,
Et Nymphæ Nymphas, vicitque Diana Dianam.
Magna cano, maiora canam. nunc pandite fontes,
Pandite Pierides. ô dignus virgine vultus!
O Ioue maiestas! ô dignum Pallade pectus!
Vox tua Calliopem dulcis sonat. ô dea certe!
Talis, tanta fuit. quam dum mirata inuentus
Flandra tacet, vultum componit Elisa ferenum,
Sicque levans oculos, visa tellure, profatur.

Flandre, quod exoptas dabitur, nec nomine regni
Tangor, & imperij: non me radiantia sceptræ,
Nec vestrum diadema movet. me nomen Elisa,
Me genus egregium ducit, clementia cogit,
Et virtus inuicta inbet. nec tristia nobis
Bella placent, ô si nusquam Mars impius esset:

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

O si regnaret toto pax aurea mundo.
Sed non flectuntur superi, neq; vota valebunt:
Namq; nefas fieri, fieri quod fata recusant.
Nunc experta mali (nam me quoq; Iupiter equus
Ferre malum voluit) vestro succurro dolori:
Tam pietatis amans, & religionis Elisa.
Nam pudet Hispani, vestri miseresco, Iouisque
Horresco fulmen, quo sum genitore creata.

Ista loquebatur princeps, & talia, Musam
Quæ latuere meam. vos fingite plura loquentem,
Fingite, ficta tamen factis superabit Elisa.
Dixerat, & procures dictis parere parabant.
Terribiles tonuere tubæ, Leicestrius heros
Primus prodit ouans, tergôque resulget eburno
Virgati patrium saguli decus. ardet in auro
Nodosus baculus, per quem conamine magno
Horrens vrsa pilis, centumque ligata catenis,
Scandit; quam mediam distinguit Luna bicornis.

Post hunc emicuit iuuenum numerosa caterua,
Heroûmque globus. quos inter, tela coruscans
Sidneus tendit, flos aula, gemma senatus,
Hispanis fulmen, iubar Anglis, gloria Belgis.
Illi stellatus clypeus, nam mulciber illic
Celarat, quæ facta patrum, quæ fata nepotum,
Et quæ Sidneæ florentia stemmata gentis.
Hic Europa Iouis mulcebat cornua tauri,
Ille manus lingua lambit cervice reflexa:
Europam sequitur formosa Britannia matrem,
Quam pater Oceanus geminis amplectitur vlnis.
Oceani tepida tercentum corpora Nympha
Delituere sinu. sed Cantia prætæpererrans
Pingitur, hanc violas & mitia poma legentem
Aut rapit, aut blandè tentat facundus Apollo.
Hæc, clypei margo viridi circumflua lympo,
Picta gerit. tenet umbo Dracum, qui classe peritus
Surgentem novit solem, solemq; cadentem.

D. Ph. Sidnei Exequiæ.

Hunc, vel mille neces, & vulnera mille minantes

Hispani, circum circa vallare videntur.

Ille dolos ludens, fugit (mirabile dictu)

In volucrem conuersus auem, corpusque decorum

Penna leuat, quò nunc, quò nunc, Hispane, furore

Corriperis? littus iuxta Neptunius ales

Fertur, in arua volans argenti plena, Dracumq;

Ex auro confecta tuo tegit aurea pluma.

Talis erat clypeus mucronem gemmea lampas

Nescio quo fulgore beat, stat vertice crista,

Scintillansque procul flammæ ad sidera voluit.

Ere rigens lorica micat, scutoque comante

Histrix argento pennas iaculata refulget.

Hos comitata duces, rapidis dat carbasæ ventis

Tota phalanx, spumant luctantibus aquora remis.

Et iam Zutphenum properant, ac mania tangunt,

Quæ dux armato Parmensis milite munit.

Ille Britannorum turmas speculatus, & altum

Sole percussos fundentem lumina conum;

Obstupuit, seseque pauens in manibus abdit.

At genus armipotens se campis intulit Anglus

Ardentem, voluens aciem, plenusque minarum

Sublatis ad bella vocat clamoribus hostem.

Interea Iuno flammato pectore vulnus

Æternum recoquens, roseo Pallantida vultu,

Thaumantisque vocat natam, terramque polumque

Nubibus inuoluit; caca caligine montes,

Et tristi virides vestit velamine valles.

Has inter nebulas audax, Hispana inuentus

Castra Britannorum perlustrat, & undique currit

Versatura dolos, vidit Sidneius heros,

Et parua (sic forte fuit) comitante cæterua,

Obuius arma quatit, multa que fluentia cade

Pila rubent, tanto torquentur turbine tela.

Vulnera dum glomerant, dum pellunt fulmine fulmen,

Tempora dum rumpunt adamantina: bella ciere

Aspectante

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

Aspectante polo Martemque Iouemque putares.
Qualis, cum Siculis luctantur fluctibus Euri,
Fit fragor in ponto: vel qualis clangor ad auras,
Cum Iouis igniuomens fabricatur fulmina Brontes:
Talis erat tonitrus. cœlum micat ictibus altum.
Horrescunt omnes superi, metuuntq; gigantes
Ne vastos iterum vibrent ad sidera montes.
At cum vidissent Sidnæum, quisque deorum
Esse suum certat. meus est Tritonia dixit,
Est meus Aeneas inquit Cytherea, videte,
Sic galeam, sic ille manus, sic arma gerebat.
Ridet, & assurgens diuûm pater, Herculis, inquit,
Agnosco vultus: hic est qui Cerberon olim
Attraxit triplicem, iunctis adamante catenis.
O quantas torquet moles, & pondera quercus?
Sic Larissæum pressit ferus Hector Achillem:
Hectora non aliter pressit cristatus Achilles.
Nec tamen hac exempla placent. nam cederet illi,
Audiant ipse licet, Mauros. audiuit, & ira
Intumuit Mauros. Euri mox ocyor alis,
Vel rapido similis torrenti, prouolat amens,
Arma rapit, sanòque minas effulminat ore.
Interea miles lento demittere cornu
Spicula forte parat. vidit Gradivus, & eius
Impiger adducto direxit brachia neruo.
Sidnæus cantè corpus, stridente sagitta,
Flexerat: at sonipes venientia vulnera summâ
Fronte gerens, terram moribundo vertice pulsar.
Ille ferox alium nitidi calcaribus auri
Ardens urget equum, qui spumas euomit ore
Flammiferas: nec eum volucer superabat Eous
Cursu, nec Pyroeis, nec sic volat igneus Aethon.
Vidit, & inuidit Mauros. nec plura moratus,
Candida Gorgoneis transfixit crura venenis.
Ille diu pugnans violentum vincere vulnus,
Hæuiacet, & tandem fatis concedit iniquis.

Obstupuit

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

Obstupuit mundus, solitum nec luminis usum
Cynthia dat, tremulasque faces abscondit Apollo.
Haud mora, terra tremis, calum tonat, unda recurrit,
Horret Atlas, & pæne polum cervice remittit.

Arserat omnipotens, & ni molimine magno
Fata retraxissent, ter vel quater ille rotato
Fulmine, Tartareas Martem misisset ad umbras.

Quod potuit, doluit, pernicibus auolat alis,
Sidnæumque suum, vita cum luce relictis,
Ambrosia & parsum fulgentibus intulit astris.

Ocea. Nec lachrymis inimica lues, nec flamine cornus,
Nec nimbo saturatur hyems, nec sanguine bellum.

Sab. Sidnaum Ganges, Sidnaum Nilus, & illum
Danubius totum pleno canit ore per orbem.

Tam. In querulos abiêre modos, nec fura fando
Temperat à lachrymis Hispania, ferrea quamvis.

Sab. Nec coma Narcissi, nec semper floret acanthus.

Tam. Nec rosa, purpureo quamvis veletur amictu.

Sab. Candida Riphæis franguntur lilia ventis.

Tam. Nec semper volitat paribus victoria pennis.

Rhe. Dicitur ab verè nimium nimumque Philippus:
In terris ageret si non foret ille *φίλιππος*.

Oce. In terris ageret, sed nunc clarissimus ille
Gentilemque Helicen iuxta, septemque triones,
Splendida Sidnaum micat inter sydera sydius.

Tam. Dum Mars ardebit Venerem, Venus aurea myrtum,
Littora dum myrtus, bibulam dum littus arenam:
Viuat, & æternum florebit fama Philippi.

Sab. Dum sol auroram, solem dum noctis imago,
Dum noctem sequitur roseis aurora capillis:
Viuat, nec magni morietur fama Philippi.

Hæc memini fluuios gelidis dixisse sub antris,
Et iam suadebant labentia sydera somnos.
Discedunt flentes, scopulis clamantibus eheu:
Et duris scopulis Echore sponderat eheu.

FRANCISCUS MASON.
Si

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

SI licet, in tenui Sidneium flere Camæna,
Sidneium, quo vix toto fuit alter in orbe
Notior, aut sacris maior virtutibus heros:
Non mihi, quem luctus, quem mæror publicus angit,
Causaque communis, totidem, totidemque querelæ,
Iniicient tenues ingrata silentia versus.

Quid tamen in primis quererer? quæ verba dolori
Sufficiant? aut quæ fatis ita tristibus, vllæ
Esse fatis possunt lachrymæ, dignæue querelæ?
Singula continuum conclamant vndique luctum,
Siue, Philippe, tuum quererer lachrymabile fatum,
Seu memorem inflictum tibi, chara Britannia, vulnus.

Quàm fuit, o vtinam sic semper fata stetissent,
Sidnæi quondam virtutibus Anglia foelix?
Cuius in vnus sederunt pectore Musæ,
Totque artes, & tot linguæ, quot pectore in vno
Posse capi, certo vix postera crederet ætas.
Illum nobilitas generis decorauit, & ille
Nobilitatis honos, si quis, fuit alter auitæ.
Illum Musarum chorus exornauit, & ille
Præ reliquis multo Musas ornauit honore.

Te, Sidneie, sacros inter celeberrime vates,
Te, cuius nomen Proceres stupefecit, & omne
Reddidit attonitum vulgus, proh fata, peremptum
Ante diem, & dulci spoliatum lumine vitæ,
Quis non lugeret, nisi ferro durior ipso?

Oh quantus, si te capisset serior ætas,
Quantus eras armis, & quantus pace futurus?
Sed vetuit fatum, nimis execrabile fatum,
Quodque modum nescit, proh detestabile bellum.
Spem nobis, vitamque tibi præscidit, & vnâ
Abstulit atra dies, quam præsens horreat ætas,
Quamque excretur series ventura nepotum.

Mors fuit vnus, luctus peruenit ad omnes,
Sensit & infælix id tota Britannia vulnus.

Vos ego, magnanimi heroes, quos fama per orbem

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

Effecit celebres, meritæque insignia laudis,
Fælices quondam hæredis pietate Philippi,
Vos testor, quas illa dies infauista querelas,
Quas populi lachrymas, & quas dedit illa senatus,
In qua, lux patriæ, flos nobilitatis, & inter
Tot proceres, belli princeps, pacisq; columna
Occubuit, medios rueret dum fortis in hostes.

Non tua tot tristes senserunt funera planctus,
Inter Romanos sic deplorate Camille;
Nec te, delicias vrbis, Tite, gentis amorem,
Maiori fleuere patres, populiq; dolore.

DEucalion, quia iustus erat, non mergitur vndis,
Cum reliquos raperet pontus & vnda viros.
Tu, quo nulla tamen meliorem viderat ætas,
E reliquis solus, magne Philippe, iaces.
Cur nihil ad multos pietas tibi profuit annos?
Nempe fuit cælo dignior illa frui.

DV M te tot Proceres hæredem ascribere vellent:
Se dignum hæredem censuit esse deus.
Fælix in vita, fælix in morte Philippus,
O quantam pietas fecit vtramque tua.

QVI te Dijs equat superis, diuine Philippe,
Quàm par est homini, plus dabit ille tibi.
Qui tibi mortales putat exæquare, Philippo
Quàm sit conueniens conferet ille minus.
Oxonium primæ testis virtutis, & aula,
Cui non heroûm charior alter erat,
Ipsaq; castra, tuæ nimium fatalia vitæ,
Supra mortalem te sapuisse sciunt.

G VILIELMVS PRICHARD.

AEneâ potitur Dido, si prole beata
In puero tantum cerneret ora patris:

Non

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

Non potitur coniux Sidneoprole beata,
Sitque licet referens ora puella patris.
Ora referre parum est, nisi possit facta, sed ambo
Femina, vel proles mascula nulla potest.
Non: si virgineos habitus mutauerit ista,
Iphis ut illa suos; ambo referre nequit.
Hermaphroditæas igitur fas querere formas?
Femina, mas, proles neutra, nec ulla refert.

Sidneus Latio, Graio sermone φίλιος,
Vnus utroque sciens, nomen utrumque tenes.
Qui virtutis amans, dum pax agit omina, demas
De Graio medium nomine, erisque φίλος:
Bellaque cum demant medio crus corpore, demas
De Latio medium nomine, Sidus eris.
E medio corpus, medium de nomine demas,
Cum Latio Graium nomen, ad omen habes.
Pace φίλος, bello Sidus, Graio, Latioq,
Nomine, re faustum terra, polusq, colat.

NATHANAEL DOD.

O Vos sorores Oxonides nouem,
Tandem stuporem ponite: nec dolor
Propter Philippum sic prematur
Corde, ut & ora premat stupore.
Vester loquatur tandem aliquid dolor,
Et flebiles mittant gemitus, sonos.
Eheu Philippo iam perempto
Solvite iusta metris sonoris.
Cui sic dedistis dona superstiti,
Nunc mœsta detis carmina mortuo.
Quo digna nulla et si poësis,
Grata tamen pia sit voluntas.
Cantare sed si vos prohibet dolor,
Vestras ita armis delicias rapi:
Nobis parumper da tuam oro
Melpomene cytharam canoram.

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

*Vt mentis utar nunc modulo mea,
Nunc predicando lugubribus modis,
Vitâ modum qui predicandi,
Morte modum superat dolendi.*
*O sydus ortum sydere nobili
Sidneie clarum: sydere tantulo
O si fuisset digna tellus,
Serius ut superos adisses.*
*Vt luce vultus Angelici tui
Nostros ocellos, pectore pectora,
Virtute vires, mente mentes,
Teq; diu patriam beares.*
*Si non fuisset (quod piget eloqui)
Te indigna tellus sic vitæ scatens,
Heu longiorem fata vitam
Hoc tibi na dederant in orbe.*
*Non occidisses sic viridi tue
In flore vitæ, tunc patriæ tuæ
Spes tanta, sic virtutum asylum,
Delicia charitum & sororum.*
*Non orbis esset lumine tantulo
Virtutis orbis, quàm cito ceperas.
Te vel semel mundo dedisse,
Et latius micuisse terris.*
*Tunc horruisset fundere sanguinem
Mars ipse tam almi corporis: & deæ
Vitæ horruissent luce tanti
Syderis heu spoliâsse terras.*
*Sed summus æther syderibus locus.
Nec digna tellus sydere tanto erat.
Hinc cum nequit te nunc beari
Terra, polo fruitor beate.*

I. HICKES.

IPsus ab Elysiâ redeat si valle Philippus,
Ingratasque trahat rursus in orbe moras:

Si

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

Si sua paulisper spectet præconia pompæ,
Et pia flebilibus funera fleta modis:
Non puto tam fluxæ mærebit damna iuventæ,
Gestiet officio quàm, pia turba, tuo.
Crediderim potiùs si mors subeunda fuisset,
Rursus & hanc mortem, & hunc voluisse rogam.
O dignum Oxonium tantæ pietatis Alumno,
Tuque adeo Oxonio digne Philippe tuo.

CVM te in confertos Sidneie conijcis hostes,
Dum nimium stimulat te iuuenile decus:
O oblite tui, non antè oblite tuorum,
Debuerat patrie tum subijisse tuæ.
Sed subijt, nimis o subijt, tum, magne Philippe,
Patria te stimulat, patria te iugulat.
Patria non iugulat, Parmæ manus impia Parmæ
Immolat, & pænas poscit ab immerito.
Sed neque tu, tua nec te patria, Parma nec ipsa
Impia, sed fati vis fera te iugulat.
Vis fera, sed frustrâ. Quia victus denuo vincis,
Mortue nec poteris Dic Philippe mori.

D. PHILIPPI SIDNAEI TUMULUS.

Hic cuius tumulus? Sidneï. Fœmina quæ flens?
Patria. Cur lachrymat? Fas lachrymare patrem.
Quæ Dea funeream quæ præmeat anxia pompam?
Relligio. Sequitur qui chorus? Aonidum.
Numina an ipsa dolent? meritò. gemit orba Patronum
Relligio, Phœbum Pieridesque suum.
Hei mihi quis Superis, charum caput inuidit, ipsis
Inuidit & nobis? Mortis iniqua manus.
Patria, Relligio, Clariæ lugete sorores,
Æterno est vestro mortuus iste malo.

SAxea Roma fuit, sed tempora Cæsaris ante,
Aurea sed viuo Cæsare Roma fuit.

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

Aurea, Sidnæo viuentē, Britannia tota est;

Illius annē igitur morte futura lapis?

Nescio, posteritas magis hoc dignauerit olim,

Hoc saltem possum dicere, tota stupet.

” **Q**uisquis es amisso qui discruciare Philippo,
” I, petito Arcadium, viuit in Arcadiâ.

Cum tua deberet grandi pede fama referri,
Cur danus impariles ad tua busta modos?
Planximus immodico certè tua funera fletu,
Singultu alternos impediēte sonos.

Mentiri, Ioue vel volente, quondam
Fas erat Amori plusculum:
Mentiri, Ioue sed iubente, de te
Non fas Amori, non Ioui.

CAROLVS SONIBANCKE

EPIṼEDION.

Quid est Apollo, quid moraris emori?
Vitam cruenta sustulit cum Belgia,
Tuo Philippo, gloria quondam tua,
Quid est Apollo, quid moraris emori?
Valete Musa, vester extinctus iacet
Sidneius, aris unicum vestris decus,
Parens, alumnus, cultor, ac idem Deus.
Valete Musa, vester extinctus iacet.
Et vos, Britanni, nobiles quondam duces,
Reparate funus, funus infelix nimis,
Redite lachrymis si quid hic lachryma valent,
Et vos, Britanni, nobiles quondam duces.
Lachryma supersunt, & tibi lachrymas damus,
Longas Philippe ducet exequias tibi
Anglia, tuosq; saepe renouabit rogos,
Et dum supererunt lachryma, lachryma fluent.

Quam

D. Ph. Sidnæi Exequiæ,

Quàm nulla, Flandria, videatur spes tua?

Te stare fecit qui diu cecidit tibi,

Et ipsa quamuis funditus nondum ruas,

Quàm nulla, Flandria, videatur spes tua?

Sidneie, si quis sensus extincto manet,

Quid moliatur patriæ fatum tuæ,

Dic quid minentur astra, quid paret Deus,

Sidneie, si quis sensus extincto manet.

Nos, nos, Philippe, plura fortassis prement.

Maiora nequeunt, morte quid grauius tua?

Ruente sole, si velint ruant Poli,

Et nos, Philippe, plura si possunt premant,

Quid dulce sine te? quid putem tecum malum?

Si vel Deorum calicis scandam domos,

Vel me recipiat limen inferni Iouis,

Quid dulce sine te? quid putem tecum malum?

Leti beatam fugio maturi viam,

Morig, properem, iungar ut Sidnei tibi,

Morererq, misere, si citò possem mori,

Et vel beatam fugio, si longa est, viam.

Belgæ pauentes arma Sidneij vocant,

Ruitura Slusi castra Sidneium vocant,

Repetenda clamant, sed minus Belgas moror,

Angli pauentes arma Sidneij vocant.

Si vinis audi, siq, non audis veni,

Acne, vel aufer bella, vel belli moram,

Et adde vires si potes patrias tuis,

Sic dux ad arma, suasor aut pacis veni.

D Amnatæ matri magno de crimine morti,
Assedit soli filia sola comes.

Quam quia non alias potuit nutrire, coacta est

Ubere compresso pascere lacte suo.

Quo viso, Prætor, Prætorq, insensus, utramque

Mirans, & miserans, talia verba dedit:

Filia te matrem, pietas te filia seruat:

Rara quidem pietas, digna utriusq, salus.

Filia.

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

Filia quod matri, patriæ tu digne Philippe,

Damnata fecit, feceris innocua:

Et licet innocua, magno discrimine pressa,

Illæ licet passa crimine digna suo.

Filia ubi assedit, tu mille per ardua curris,

Solus præ reliquis, sola sed illa comes.

Filia nil aliud potuit, tu plurima Sidnei

Vt sat grata tuis, sic tibi tuta magis.

Filia quod fecit, fecit fortasse coacta,

Tu quæ fecisti singula sponte tua.

Filia quid fecit, si presserit vbera tantum?

Cor, corpusque tuum vulnere dira tulit.

Illæ dies aliquot, tu totum pane per annum:

Unam pascebat, tu simul innumeros.

Quod dedit illa, fuit pars sola superflua lactis:

Quod tu, sacra fuit sanguinis unda tui.

Nec dedit illa tamen, sed matri reddidit æquum:

Tu dederis, nam cui talia debueras.

Hæc tamen ut vidit summus Mars prætor in armis,

Mars nimis infensus plenus & inuidia.

Non dubie mirans, sed cernens quo tua virtus

Te tandem ferret, quo tua te pietas.

Hispanos miserans, vel te Sidneie timefcens,

Quem vel defunctum Parmica castra timent.

Talia verba dedit: dedit? oh si verba dedisset:

Oh utinam si quæ, talia verba tibi.

Verba dedit, neque verba dedit, neque talia verba,

Istæ tamen retulit proprietate tibi.

Tu patriam Sidnei, pietas te summa Philippe

Perdit, utramque volo morte perire tuâ.

Sic ait, & subito tennes vanescis in auras,

Hæcine sunt meritis præmia digna tuis?

Eius rara fuit pietas, tuâ quanta Philippe?

Illi si pietas, quid tibi conueniet?

Vnius & pietas vni si vita fuisset,

Num tua mors esset, vel tibi, vel patriæ?

Vnius

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

Unius at pietas fuerit cum vita duabus,
Num tua mors esset tum tibi tum patriæ?

Sig³ salus, si digna salus, si digna utriusq³,
Unum erat haud pietas sed pietatis opus.

Nam tua (quicquid id est) tua quonvis iure Philippe
Mors, mors digna, satis digna utriusq³ fuit.

SI modo magnus eras, Græco tu nate Philippo,
Quantus Alexander Sidneio nate fuisses?

Sin tu magnus eras tantum, quia pauca Philippus
Præripuit, per quæ meruisses maior haberi:

Cum facienda suo Sidneius nulla reliquit,

Non modo non Magnus, sed nullus nascitur illi.

Quatuor Anglorum et Musis diuine columnas,
Quàm iusto Bartas ordine dinumeras?

Morum, Baconem, Sidneium, ac Elisabetham,

Innuis unde duas esse, fuisse duas.

Et verè quondam, sin quando recolligis ista,

Tres illos posthac tolle, nec adde alios.

Nam licet ingenio Morus præcelluit omnes:

Cum caput amisit, perdidit ingenium.

Magnus erat Bacon, sed qui vix stare valebat,

Dum vixit, num iam firmior esse potest?

Et quamuis Sidneius eos superauit utrosq³:

Sidney pereant crura necesse cadat.

Tolle caput Moro, Baconi fulchra, Philippo

Crura, satis stamus si stet Elisa tamen.

Tvluctum Barupenthe lenem, Barupenthea vestra
Exuperant Lachrymæ, lugeat ille tamen.

Et vestras etiam Lachrymas si Peplus obrumbet,

Conuenit ut Peplo, pergite flere tamen.

Sig³ minùs poteris nostras celare querelas,

Vel bene ferre, potes Peple referre tuas.

Sig³ minus nostra præstant, quod velle videntur,

Qui poteris dignas insuper adde tuas.

THOMAS LODINGTON.

K

Anglia

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

Anglia quàm dirum, quàmque immedicabile vulnus
Contraxi culpa non bene sana mea?
Attritis bello Belgis, lentoque duello
Collisis (longi commiserata mali)
Dum pariterque viris studui succurrere, & armis,
Armorum pariter damna virumque fero:
Bèlgica sicne mihi tellus benefacta rependis?
Sic me nil meritam Flandria tale premis?
Hosue mihi studij fructus, & amoris honorem
Officijque refers, quòd miserata tui,
Et ducibus bello magnis, & milite multo
Ornârim, quòd opes, auxiliumque frequens,
Quòd dederim heroas fortes, fidosque ministros
Mæroris socios, participesque tui?
En sed opesque, ducesque, & fortia corpora bello,
Perdita sunt damno telaque, & arma meo.
Heu nimium ingratum pectus, nimiumque cruentum:
Cogis vt absumar luctibus orba parens.
Nec tamen istorum tam me iactura grauaret;
Vrgeret nisi me plaga dolenda inagis.
Misi ego spem gentis solam, columeque Britannæ,
Occidit heu gentis spes, columeque mea.
Misi ego Sidnæum, quo non mihi charior alter,
Quo non maiorem terra Britannia tulit.
Omni virtutis decorandum laude Philippum
Misi, iustitiâ, relligione, fide.
Sed quid ego illius celebrandis laudibus insto,
Cuius penna omnis laudibus impar erat?
Cur potius lachrymas oculis, lamenta dolori
Non paro, nec mortem flendo dolere tuam?
O vtinam (sed non locus est post funera votis,
Quippe hominum votis non reuocandus abis)
Sed tamen o vtinam (nec enim mihi Flandria tanti es
Tota) foret damno vita redempta tuo.
At quia nec lachrymæ profunt, nec vota preempto,
Vt viuât faxo fama per ora virum.

Hæc

D. Ph. Sidnæi Exequiæ,

Hæc extrema illi nutricula dulcis alumno,
Oxonium soluas iusta, rogisque suis.
Sit tua cum lachrymis coniuncta querela sororis,
Præproperam querulâ voce doleto necem.
Vtraque dilecti multum, multumque cupiti
Sidnæi celsum nomen ad astra ferat.
Vtraque ne pereat cum corpore fama, laboret,
Sed celebris volitet viua per ora virum.

THOMAS HAMMOND.

T Alis in scenam hanc ego luctuosam,
Prodeo: mæstum caput obuolutus,
Qualis Atrides nimium cruentas
Stabat ad aras.

Sola fors omnem mea vincit artem:
Sensit indignum calamus stuporem:
Nulla tam sano satis esse possunt
Verba dolori.

Non olor tristes moriens ad undas,
Daulias non me superaret ales,
Dura si possent misera leuare
Fata querelæ.

FRANCISCVS SIDNEL

B Elgia Philippum defleat ducem suum, "
Anglia Philippum defleat patrem suum,
Princeps Philippum defleat Martem suum, "
Curia Philippum defleat decus suum,
Plangat Philippum Oxonia patronum suum: "
In hoc Philippo quanta spes vno iacet?

IOHANNES FOOTVS.

T Res mundo positas patente stellas
Subuexit rutilo Tonans Olympo,
Unum, tresque perenne fecit astrum,
Martem, magnanimum Patrem, Philippum.

Q V I transis reuerere, sacra est hac ara, dicata "
Semideoque viro, semideoque Deo.

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

*Numen facta sonant, hominem sed fata probarunt,
Mortua pars hominis, non moritura Dei.*

CALEB WILLIS.

VT Iouis è cerebro natam sine matre Minervam
Vidit, & invidit Iuno superba Ioui:

Ne quavis ratione prior se Iuppiter esset,

Illa simul Martem concipit absque patre.

Exhinc Iuno Ioui, Iunoni Iuppiter instat,

Nec minus hostilis partus vterque fuit.

Hinc Musæ Martem, Musas Mars invidus odit,

Vni nec credo posse favere simul.

Nam si vni cuiuis potuissent ambo favere,

Fauissent pariter (dñe Philippe) tibi.

Sed memor illa patris, matris memor iste, sciebant,

Non tibi se pariter posse favere diu.

Ne foret ingratum præstat tibi multa vicissim,

Quæ simul haud potuit numen vtrunque dare.

Hinc tibi vix iuueni donarunt omnia Musæ,

Postea Mars voluit plura dedisse viro.

Sed cum te Marti mors immatura negavit,

Exhinc te Musæ detinuere sibi.

Sic (licet exanimis) toto bene notus in orbe,

Si viuant Musæ, tu quoque viuis eris.

IOHANNES CALFHILLVS.

A Eneam Venus alma, Thetis servauit Achillem,
Illa tamen bellis apta, nec illa fuit.

Te, te, tutari bello maiora (Philippe)

Numina pugnantem non potuerunt duo.

Et pugilem Maiores, & vatem Pallas amabat.

Nec tibi fert Maiores, nec tibi Pallas opem.

Dum pariter Martem sequeris, pariterque Minervam,

Subuenit fatis illa, nec ille tuis.

Siccine dijs placuit seruire (Philippe) duobus?

Alterutro melius numine tectus eras.

Quid

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

Quid rapis armiferas in martia bella phalanges?

Arma tibi calami, tela (Philippe) libri.

SAMVEL BURTONVS.

IN PYTHAGORÆ LITERAM T

ET SIDNÆI Ψ.

PYthagoræ par Sidnæus, ter maximus heros,
Græcæque par nomen littera vtrique dedit.

Præbuit ille viam bijugi sub imagine callis,

Hic triplici in collis vertice monstrat iter.

Ille viâ duplici cælum monstrauit & orcum,

Hic, quacunque petis, pandit vtrinque polum.

Ambo pares vitæ speciem præferre videntur,

Hic tamen eternæ prætulit, ille breuis.

Ambo pares habeant parilem pro munere laudem,

Ille prior multis, non habet iste parem.

ROGERVS EWERSVS.

QU I noua si sospes Cynosura Philippe fuisses,
Sidus in astringero clarius orbe micas.

Charum te princeps habuit, te patria charum:

Chara tibi Princeps, patria chara fuit.

Ni fera surgentem mors anticipasset honorem,

Aucta foret meritis illa vel illa tuis.

RAPHAEL HEIWODVS.

Q Vale decus cæli puro surgentis Olympo,
Qualis & in primo lumine solis honor:

Quale decus cæli clauso fugientis Olympo,

Qualis in occiduo lumine solis amor:

Talis eras nobis, dum vita (Philippe) manebat:

Te mors cum premeret lurida, talis eras.

THOMAS COOPERVS

SOMNIVM.

Postquam nigra suis calum nox texerat alis,
Somnus & in grauidos intrauerat altus ocellos,

Visa mihi somno mæsta VIRTVTIS imago

Lugubri incedens habitu, geminasq; retorquens

K 3

Infanda

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

Infanda ratione manus, suspiria ducens.

*Postquam solliciti funebria signa doloris
Ediderat, tandem stillantia lumina fixit*

In terram, paulumq, morans, ita farier infit.

Mars inuise mihi, quis te furor impius egit

Sidnaum violare meum? qui syderis instar

Splenduit, & qui me teneris dilexit ab annis,

Quemq, mea (quantum potui) virtute beaui.

Non deerant valida generoso in corpore vires,

Mascula nec virtus, summo Ioue, digna parente.

Inuide sed tu Mars, simul ac Fortuna sinistra

Cæca comes, pariter conspirauistis in illum.

Sed quid sic moueor? vulnus lethale subiuit

Pro patria, quod ei summum importauit honorem.

Ast utinam hunc alius pro te meruisset honorem,

Dummodo vixisses; neque sic optare nefandum est.

Conqueror, & frustra, quoniam fortuna recessum

Non habet, & nequit his iterum superesse querelis.

At Sidneie mihi reliquis ter charior, istud

Me tribuente feres, viuet tua gloria, donec.

Fulserit inuisi Mauortis sydus Olympo.

Dixerat, & dicto citius velut umbra recessit.

GVILIELMVS GIBBINVS.

ERgo Philippe tuas delebunt funera laudes?

Et simul ac obijt corpus, abibit honos?

Nullanè tantarum fiet memoratio rerum?

Nullanè tam validi mentio facta ducis?

Siccine defunctum luges (gens Angla) Philippum?

Hic dolor? hij luctus? hæc tua cura? taces?

Infælix regio tanto priuata patrono,

Infælix tellus quâ sua fata tulit.

Infælix coniux tanto viduata marito,

Infælix proles hoc spoliata patre.

Infælix patria est, cui tantum lumen ademptum,

Infælix cuius sub ditione fuit.

Infælix

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

Infelix illa est Academia cuius Alexis,

Infelix ædes cuius Alumnus erat.

Infelix vxor, proles, Respublica, Princeps,

Omnia in hoc vno sunt miserranda viro.

NICOLAUS LANGFORDVS.

Astrologus miro radiantem lumine stellam

Vidit vbi Martis stella nitere solet:

Vnde sit hoc dubitat, dubitanti Vrania monstrat:

Scilicet in Martis sede Philippus erat.

A. ALNEWICVS.

CVR tibi, flos propria stirpis, columneq³ Britannum,
Gloria natiui saepe canenda soli:

Cur illustre tibi nomen, virtutibus æquum,

Inuideam? pietas plus decet atque dolor.

Ergo heros dicere, decusque explebis auorum,

Par gladio priscis par calamo ducibus.

Hoc quoque Sidney tegere est, non pandere laudes:

Pyrrhis, Scipiadis, indole maior erat.

O utinam ingenium saltem immortale fuisset!

(Scripta quidem peperit non abolenda die:)

Brachia, vim, Martemq³ ducis, validosq³ lacertos

Iampridem extingui, non ita triste foret.

Belgia Sidney Martem tamen vsq³ requirit

Fusa comas: heu quòd non rata vota facit.

Nec semel, incumbant si quæ fata aspera, tristi

Sidneium repetes, Anglia, voce tuum.

Non obscura cano, quantum præpolluit armis,

Quantum animis, tumidus testis Iberus erit.

Testes oræ omnes, quas Thule ignota coercet,

Et freta quæ ex Helles nomine nomen habent.

At neque in Europâ voluit consistere virtus

Tanta, sed ulterius tendere cura fuit.

Fortè laceffisset Turcas, Asiamq³ minacem,

Quæ laudi immensa ianua lata patet:

Lurida ni nineum rupisset fistula corpus,

Iussissentq³ ducem fata Deusque mori.

G. S. ex C.C.C.

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

” **Q**uid Sidnæe paras miseris succurrere Belgis,
” Ut miseros reddas multò magis ipse Britannos?
Subsidium afflictæ decus est & gloria genti
” Afferre, at propriam scelus accelerare ruinam.
” Sed nullum venit scelus in tua facta, Philippe;
Nam Belgas quicunque iuuat, iuuat ille Britannos,
” Prospicit & patriæ prudens propriæque saluti,
” Qui rabidos hostes vicinis arcet ab oris,
Nempe agitur res nostra, domus cum proxima fumat.
” Ergo cum Belgis, te patria deflet ademptum,
Et monumenta tuæ virtuti debita ponit,
Pro patriâ quòd non dubitasti effundere vitam,
” Dum Belgis gratam studuisti ferre salutem.

EDVARDVS RAINALDVS.

D. Philippus Sidnæus.

SILVA.

Hæc tui cineres, & si quid in orbis eoi
Funere crudelis fati violentia vertit,
Falices nimium cineres, felicia fata.
Ille, sed à magno vix debellatus Achille,
Ut luctus, ita laudis habet præconia magna,
Magna quidem luctus præconia, maxima laudis,
Vatis ab ingenio sub utroque sonantia Phæbo.
O quibus æternos Musa euigilauit honores
Viuite: corrodet neque nomina vestra vetustas,
Nec mala fata prement; mundi que per æua legentur
Atreides bellis, pelago iactatus Ulysses.

Nec minus & nostri proceres valere merendo:
Si virtus eadem mercedem poscat eandem,
Æterno priscis quam fingunt carmine famam,
Cur nostris rennuunt Musæ? nam nos neque molles,
Nam neque degeneres, animos damnamus auorum.
Victor enim terris, pelago Draco victor: Iberum

Terror:

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

Terror: & occiduo Mauortis fulmen in orbe.
Sed tamen accrescit maior Sidneus, & omnes
Antiquosq; patres, & secula nostra laceffit.
Magne Draco, magnusq; animis, & magnus in armis
Quamuis tu fueris, surgenti cede Philippo.
O quanti ante annos animi! quantum instar in illo!
Ingentis fama ô ingenti accensus amore
Quanta dabat documenta ortus, & Martis auiti!
Continuo ut puerum iuuenilibus exiit annis,
Succrescentem animo laudum spirabat amorem.
Depnduitq; habuisse pares: & tum quoque princeps
Illustri reliquos exemplo ante-ire volebat.
Et nunc ora patrum, nunc in se vota nepotum
Vertit, & Oxoni totas exhausit Athenas.
Protinus admonitus mentem ad maiora reflectat,
Incrementa rapit virtutum, atq; alta capeffit
Iam tum magna agitans; & nugas despicit aula.
Utilibusq; super curis, patriæq; salute
Sollicito inuat esse animo. tum cura recurrit
Quonam acies moderanda modo: quibus artibus hostem
Opprimat, & pacis quæ munia postulet usus.
Illum in pace patres, illum & mirantur in armis,
Illum etiam Curi, illum etiam stupere Camilli.
Et tanto externa turbantur in omne gentes,
Et nostri metuunt surgentia fata Catones.
Virtutesq; viri varias, animiq; politi
Diuisas partes variis sibi vendicat orbis.
Nuper ut esse suum iuraret Gallia cinem:
Germani hinc cupiunt: illinc gens Itala captat:
Sed Batani fecere suum. Quamcunq; per oram,
Quocunq; in pelago Batanas vitabis arenas.
Heu melius Turcis, melius tradendus Iberis,
Quàm Batanis credendus eras. fuge littora dira;
Et campos. vnis Batanis male creditus heros.
Quas tamen ille vrbes, quasunque immigrat in oras,
Certando rapuere omnes, tenere morando,

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

Indigenamq; vocant, nullog; est hospes in orbe.
Ille tamen totus tuus Anglia ciuis haberi
Et cupit & meruit. soli tibi seruiat, inquit,
Hoc caput, & nostra hac soli tibi dextera sudet.
Interea mirum ut monumenta attraxerat heros
Ingenij, & magno magnus sub sidere crenit.
Ingentes animi, atq; ingentia pectora crescunt.
Ingenio cessere schola: cessere corona:
Consilijs patres: animis Parmeius heros.
Attonitos habet ille senes: dumq; omnia fessi
Secula perlustrant, fastosq; & facta reuolunt,
Vix pauci in multis longo repetuntur ab æno,
Qualis Sidneus numeratur in omnibus vnus.
Unum adeo, per quas animantur secula, Musæ
Delitias nostri generis memorasse feruntur.
Hunc ne etiam potuit fati violentia nobis
Eripuisse? ferox etiam hunc extinguere Maior?
O tristes nimium cineres, ô tristia fata!
Vsq; adeo nostros damnarunt fata poetas?
Nec posse æterna meritas committere fame
Virtutes & facta viri? nec ad Hectora tractum
Flex animas iterum Musas, Phœbumq; vocare?
Heu quianam tanta cingunt præcordia nubes?
Quisnam arma expediet? quis tanti pectoris ignes
Condere sufficiet? quis tot monumenta recludet,
Heroasque animos? quis tanta præmia laudi
Restituet vates? **VIRTVS** sine vate sepulta est.
O tristes nimium cineres, ô tristia fata!
Arcades ô saltem, soli cantare periti
Arcades ô, vestras inter si carmina siluas
Maiore insonuit calamo, secumque canentem,
Si summo valuit deducere Pana Lyceo:
Et, quæ Menalioludebant vertice, Nymphas
Pembrochia potuit si sistere primus in aula:
Montibus hæc vestris cantabitis Arcades: imis
Vallibus hæc: siluæ vobis vallésque loquentes.

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

Et tristes cineres, & tristia fata vocabunt.

Accipito has Thamisis lachrimas, & fletibus auctus

Ne pigeat pleno decurrere grandior alveo.

En pater ut ripas cumulo maiore fatigat

Fluminis! & nostris excrescunt imbribus undæ?

Ecquid ad Oceanum quando tua flumina torques,

Ille etiam tumido salsus sub gurgite, nostris

Salsior ibit aquis? tristes ô sentiat ingens

Mertondum lachrimas, atque aquora molliat Atlas.

Et crudele gemens, rauco cum murmure clamet,

O tristes nimium cineres, ô tristia fata!

Sed faustis anibus magno duce lecta iuuentus

Ibit, & à tumidis Sidnaum exposcet Iberis.

Inde metum incutiat latè, & Vilobeius ensis

Intonet, & saevum cladis prorumpat in equor.

At verò parte ex aliâ victricia signa

Inferat, atque acies effringat avunculus ingens.

Cuius ab inuito passim, disiectus Iberus

Robore, victrices gladios in viscera sumet,

Et nusquam effugiet fatalis vulnera dextra.

Quinetiam ipse adeò tandem Parmeius heros

Crudeles cineres, crudelia fata vocabit.

Nos humiles anima: nec enim molimina rerum

Tantarum nostro condi patiuntur ab ore.

Tu tibi res tantas solus componere dignus.

Idem eris & fandi vates, idem autor agendi.

Nam quæ digna manent te carmina? gloria magna

Littoris hesperij, nostrisq; ingentior umbris.

Quamvis post cineres victuram in sæcula famam

Tu tibi reddideris, nullòque regere sepulchro,

Nos tamen accinimus, nostrum pia Musa volenti,

Si non victuro, studium testabitur ore.

Excipietq; tuam famam, & mirabitur omnis

Posteritas, perq; ora hominum versabere vivus.

Atque tuos nostri per sæcula sera nepotes

Fœlices cineres, fœlicia fata vocabunt.

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

*Est locus in Batavis infrà diuortia Rhēni,
Hinc urbis surgunt Zutphena mœnia, latè
Illinc silua virens ferit aëra vertice summum.
Interiecta iacet multi latissima campi
Planities. illac onus auxiliare propinquis
Hispani à castris referunt, urbemq; petebant.
Sidneus (picea tectus caligine noctis)
Bis centum lectis equitum comitatus, ad hostem
Improuisus adest: animoq; in praelia prompto
Insilit. attonitus subiti stetit agminis hostis
Viribus, & belli iam detrectabat arenam.
Victi armis, & victi animis, statuere coronam
Circumagere, & numero nostras incingere turmas.
Et bis, confisi numero, perrumpere tentant.
Bis tamen hostiles retrò cessere phalanges,
Et bis protrita, sua se in munimina condunt.
Protinus insequitur virtus inuicta virorum,
Et furit in gladijs; oriturq; asperrima cades:
Hinc Russellus, & hinc nullo discrimine sauit
Sidneus, seuumq; in aperta pericula Martem,
Præcipitant, pereunt Fusius, Daulusq; Vogâsque,
Andradiôque caput Russellus abstulit ensis.
Hic animi præstans, & magnis clarus in armis
Gonzaga, Hannibalis titulos & nomina iactans,
Sidneum expectat, soloque moratur in illo.
Ut verò pulchro fœdatum puluere vidit,
O iuuenis nostris occumbere solus ab armis
Dignus, habe fatum & fati solamina, dixit,
In manibus moriture meis: erit Hannibal autor
Vulneris. ille refert, quid inania nomina iactas?
VIX EA NOSTRA VOCO. nec plura effatus, & ictum
Excipit, & flexum femoris transuerberat hasta
Impiger. ille iacet nuda moribundus arena.
Mactos hinc animos, & in arma inuicta ferentem
Robora, sulphureo de fulmine ferrea sphaera
Sidneo interea minitata: sed excidit illi,*

Exiguum

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

Exiguum inde errans, & equino in fronte recepta est.
Continuo excipitur Sidneus in arma secundo
Insuper actus equo. Mauortia crescere sensit
Pectoraque, indomitumq; animus bellator habebat.
Inde ruit praeceps: & nunc metuendus ab omni
Sidneus regione sonat. diuiniorem illum
Egit, & humano iam pectore maior Enyo.
Ecce autem eximius longè fulgebat in armis
Insignisque animi, laudumque cupidine flagrans,
Et consternatos iuuenis Vilobæus in hostes
Ibat, & obstantes, quæ se tulit impetus, urget.
Sed nimium pugna studio pronectus, ut hostem
Longius insequitur, dum extendunt cornua latè
Et frontem inuoluunt; subito coiere phalanges
Hostiles. Vilobæus in inter-cornua lapsus
Undique contracto iam circumcingitur hoste.
Hunc ubi Sidneus tanto in discrimine vidit,
Ingemuit: subitoque acris sub pectore magnas
Concipit irarum flammæ; animumque minacem
Tollit, & heu frustra genuit nos Anglia, dixit,
Si te sub nostris oculis Hispania prædam
Abducatur. trepido vel te Vilobæi periculo
Protinus eripiam: vel si non possumus, unâ
Nos quoque iam, mortis socios & laudis habebis.
Dixerat: & raptim quæ plurimus horror in armis,
Quæ fuit indomitus belli Deus, agmina rupit.
Per cedes perque arma viam sibi dextera fecit.
Fida cohors equitum sequitur, cuneoque refringunt
Armatis aditus, atque agmina rupta repellunt,
Audacisque manus in Iberum cede fatigant.
Et iam per totam victor Sidneus arenam
Et Vilobæus agunt hostiles vidique turmas
Præcipites, ducuntq; in seram prælia noctem.
Ac tandem fessos equites à cede reducunt.
Atque hic sulphureo iaculata e puluere ferrum
Ecce iterum scelerata manus librabat: adaucto

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

*Sidneus globulo configitur inuolat altè
In femur, & crurum per fragmina dissipat ossa.
Maior in extremis, & nescia cedere virtus
Hic etiam comitata virum. sua vulnera nullo
Confessus gemitu, sese in sua castra reponit.
Protinus in patriam diuinam libera ab huius
Pulueris hospitio, diuina anima emigravit.*

*Attoniti medio Batavi stupere dolore,
Ausq; surgentis fati quasi fracta queruntur.
Te rigidi fleuere Scoti, te durus Iberus,
Te Gallus, Sidnæ, ferox, & Rhennus obortis
Intumuit lachrimis; & te, tua saepe secuti,
Deflebant, & castra duces, & carmina Nympha.
Anglia sed nimio mentem turbata dolore,
Anglia mæsta suo velut spoliata parente,
Anglia virtutum, & Musarum orbata magistro,
Et quid agat nescit, fatiq; incusat iniqui
Momina: sed querulam Batavorum in crimine vocem
Exonerat. Batavi mihi pignora redditis? inquit,
Redditis, ô Batavi mihi pignora credita vobis?
Hæcine vestra fides? vox flebilis ultima verba
Imperfecta refert ingenti occlusa dolore.*

*At Musæ ruptis iam fontibus agmine laxand
Liberiore suas venis salientibus undas.
Currite, dixerunt, nostris de fontibus unda
Currite: perpetuo lachrimasq; è fonte perennes
Voluite. si quis adhuc nostras bibiturus ad undas
Miretur salfos fontes, & flumina salsa,
Testantur lachrimas nostras hæc flumina: nostra
Sidneus lachrima, nostri Sidneus amores.*

GEORGIUS CARLETON.

QVALIS præcipiti fulminis impetu
Arbor strata ruit magnanimi Iouis,
Aut pinus celeri turbine concidit,
Siluarum & nemorum decus:

Talis

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

Talis nobilium sanguine stemmatum
Illustris iuuenis, morte nimis citâ,
Lumen gentis, honor principis inclitæ,
Spes ingens patriæ iacet.

Eheu: nec tacitus plura finit dolor,
Læsorū superum fata minantia,
Sic, ô, sic rapiunt dum celebrem virum,
Quos casus miseris parant?

Triste apium populus, diram ferat aula Cupressum,
Nobilium cecidit gloria, plebis amor.

DEORVM DOLOR.

L*U*gubris OPS ATYN, VENVS aurea plāgit ADONIM,
*N*ubilus audacem PHÆBUS PHAETONTA requirit,
PANOS cura SYRINX, lacerum LATONIA deflet
HYPPOLITVM, fletu surgens AVRORA madente
MEMNONA prosequitur, NARCISSVM vallibus imis
Sapius ECHO vocat, MVSÆ CHARITESq; peremptum
Flentes iuxta HELICONA sonāt resonantq; PHILIPPVM.

D*E*licias hominum, patriæ decus, orbis amorem,
Qualem nulla tulit, sustulit una dies.

Sit morum testis GALLVS, virtutis IBERVS,

ANGLVS erit vita, sit tibi BELGA necis.

ANGLIA te SOLEM, te sensit IBERIA MARTEM,

MERCVRIVM sensit GALLIA, BELGA IOVEM.

Quod nisi te iuuenem rapuissent fata PHILIPPE,

Vesper, & Eous, nosset uterq; polus.

EPITAPHIVM.

HIC turtur viduus gemit,

Syren triste sonet: canat

Hic, lusciniæ lugubres

Et cygnus moriens modos.

Huc nardum, casiam, crocum,

Myrrham, thura calentia,

Iudeæ sacra Balsama,

Et messes Arabum date.

His.

D. Ph. Sidnæi Exequiæ.

Hic Phœnix auium iacet:
O funus lachrymabile!
Orbis non habet alterum,
Nec pulvis similem dabit.

ACADEMIA.

" **F**lli, cui toties aurea sæcula,
Sortem Cæsaream, Nestoreos dies
Optabam: foret vt subsidio tua
" Virtus, & patriæ & mihi.
Te, te (chare) negent cum Superum nigra
" Iratiq̃ue Iouis fata superstitem,
Nec flecti precibus mors adamantina,
Aut vdis lachrymis queat:
" Fato ne pereat, vel tua gloria
Vel matris pietas: en tumulum tibi,
" Luctus indicium qui referat mei,
Virtutis specimen tuæ.
" Non hîc gemma nitet, non ebur Indicum,
Non aurum rutilat, non Parius lapis,
" MAVSOLÆA parens non potuit dare
Quod solum potuit dedit,
" Forfan maius opus: nulla quod auferet
Annorum series: nec furor hostium,
" Nec liuor minuet: solus is obruet
Mundo qui veniet dies.
" O dignam meritis Pyramidem tuis,
Molem posteritas hanc vbi viderit,
" Tam charo cineri purpureas rosas
Et molles violas dabit.

GVILIELMVS WHITLOCK.

*In Daphnide, linea 14. pro carmen,
lege cantum.*

